

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDEN EMBER

WED TO THE

MINOTAUR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kntey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Minotaur ile Evlen
DÜZENLENMİŞ CANAVAR EŞLERİ
EDEN EMBER

© 2023 Eden
Ember Tüm hakları
saklıdır.

Bu kurgu eser sadece yetişkin izleyiciler için hazırlanmıştır. Eserde yer alan tüm karakterler on sekiz yaş ve üzerindedir ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu çalışma Eden Ember'a aittir, lütfen yasadışı olarak çoğaltmayın.

Giriş...

Kimse Vardiya'dan önceki dünyayı hatırlamıyor. Binlerce yıl önceydi, hepsi kayboldu, hepsi unutuldu. Bilim insanları ve tarihçiler, daha önce dünyanın daha iyi, daha parlak olduğunu ve gezegenimizin biz insanlara ait olduğunu söylüyorlar. Gururlu ülkeler vardı ve Hareketli şehirler ve teknoloji en üst seviyedeydi.

Tüm bunları hayal bile edemeyiz. Elimizde ne bir kanıt, ne yazılı bir metin, ne de Alia Terra'nın Değişim'den önceki bir fotoğrafı var. Tek bildiğimiz Alia Terra'nın şimdiki yüzü. Gelişigüzel bölgelere ayrılmış topraklar, duvarlarla çevrili şehirler, sınırlarda yaşayan ve zar zor hayatta kalan yoksullar.

Canavarlar.

Genç bakirelerin DNA testi yaptırıp içlerinden biriyle eşleşebildiği tapınaklar. Bir canavarla görücü usulü evlenmek genellikle bir kadının kendini kurtarmasının ya da ailesine açlıktan ölmeme şansı vermesinin tek yoludur.

Burası Alia Terra. Burası canavarlara ait ve biz de onlara aitiz.

Bölüm 1

Vrakius

Evlilik Tapınağı'na adım attığımda beni güzellik timsali bir kadın karşıladı. Krem rengi teniyle kelimenin tam anlamıyla parlıyordu ve güzel yüzünde hafif bir gülümseme yayılırken gözleri benimkilere bakıyordu. Genetik eşleştirme mükemmel bir iş çıkarmıştı. Yargıç ayaklarının üzerinde sallanırken geleceğime, aileme doğru yürüdüm.

Birkaç gün önce genetik veri tabanının benim için bir eşleşme bulduğu haberini aldım. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın toprakta çalışmak için tasarlanmış yalnız biri olarak belirlendiğini zaten düşünmüştüm. Tariat'tan verimli ve tatmin edici bir hayat yaşama umuduyla geldik. Procyon Sistemi'nde küçük bir gezegen olan Tariat, üretken minotorlar için çok küçük kalmıştı. Erkeklerin dişilerden üçte bir oranında fazla olması da eş bulmak için ayrılmayı gerekli kılıyordu.

Dünya umut vaat ediyordu çünkü oradaki yerli varlıkların yıllar önce neredeyse yok edilmelerinden sonra yardıma ihtiyaçları vardı. Minotor dişilerinin eksikliğini telafi edecek çok sayıda insan dişisi vardı. Sadece Tariat değil, diğer gezegenler ve diğer uzaylı türleri de ihtiyaç duydukları anda Dünya'yı kurtarmaya gelmişti.

Alia Terra'daki bir minotor bölgesine yerleşmek için Dünya'ya geldiğimde, yol çoktan açılmıştı. Bizimle yakın akraba olan hayvanlar bizim yetiştirdiğimiz şeylerin ta kendisiydi. Sığırlar dört ayak üzerinde yürüyor ve akıllı varlıklar olarak iletişim kuruyorlardı, ancak Dünya sakinleri için yiyecekti. Büyükbaş hayvanlar, özellikle de boğalar benim türüme benzediği için bir yanımda bu duruma çok içerledi.

Bu ironiye güldüm. Büyükbaş hayvanlar doyurucu bir ırktı ve besin zincirinde üst sıralarda yer alan yiyecekler sağlıyorlardı. Ama benim halkıma göre, yetiştirdiğimiz sığırları yemek yamyamlıkla eşdeğerdi. Çare olarak Tariat'tan boariusları getirdik ve her birimiz sığırların yanında kendi yiyeceğimizi yaratmak için birkaç çift oluşturduk. İşe yaradı, boariuslar sığır ve domuz melezine benziyordu. İnsanlara göre etleri hem sığır hem de domuz etine benziyordu.

Arkadaşlarımın ve akrabalarımın birbiri ardına eşlerini almalarını izledim. İnsan denen bu güzel yaratıklar bizim türümüze neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ancak veri tabanını her çalıştırdıklarında ve bir eşleşme için çağrılmadığımda umutlarım kırıldı. Vazgeçtim ve istediğim gibi bir çiftlikle kendi evimi inşa ettim. Akrabalarımın bazıları eşlerini beklemeye devam etti ama ben bir an önce çevremde mutluluğu yakalamak istiyordum.

"Vrakius, evini inşa ettiğine pişman olacaksın. Ya karın beğenmezse?" Jorkais inşa etme kararına karşı çıktı.

"Gördüğünüz gibi, akrabalarım, benim kendi karım yok. Kaç tur kontrol yaptılar?"

Bizim türümüzün hepsi bir eş bulamaz. Bize bunun garanti olmadığını

söylediler." İri eli omzuma indi. "Senin için üzuldüm."

Ama çok geçmeden telefon geldi ve benimkine yakın bir genetik eşleşme bulduklarını söylediler. Alia Terra'nın kuzey merkezine, Taurus Terra'dan kilometrelerce uzağa gidecektim.

Restore edilmiş eski bir Dünya aracını Kuzey Alia Terra'nın merkezine, evlilik tapınağına götürdüm. Daha varlıklı insanların sahip olduğu türden bir hover araç değildi. Yine de eski püskü yollarda direksiyon sallamaktan oldukça keyif aldım. Bu bana Dünya'nın bir zamanlar nasıl bir yer olduğunu daha yakından görme fırsatı veriyordu. Uzaylılar geldiğinde, bölgeler sahiplenildi ve büyük miktarda toprak bulduğumuz gibi bırakıldı. Bu gezegenin yerlilerinin aksine, biz yıkım uğruna toprağı bozmayız.

Taurus Terra bir zamanlar Birleşik Devletler ülkesinde büyük bir eyalet olan Teksas'tı. Tariat'tan gelen ileri gelenler de dahil olmak üzere uzaylılar burayı ele geçirdiklerinde adını Alia Terra olarak

değiştirdiler. Hepimiz geldiğimizde yeni bir Dünya çağı başladı. İnsanlık korkunç bir durumdaydı, yoksuldu, açlık çekiyordu ve o zamanki yöneticilerin demir yumrukları altındaydı. Onların sözde tek dünya hükümeti çabucak başarısız olmuştu.

Bahar mevsimi, rengârenk çiçekler, çiçek açanağaçlar, yeşil çimenler ve bitkilerin manzarayı doldurmasıyla Dünya'nın güzelliğini ortaya çıkardı. Uyuyan ağaçlar parlak yeşil yapraklarıyla hayata geri döndü. Gökyüzü bile kısa bir süre sonra ara sıra beyaz bulutların süzüldüğü masmavi bir renge büründü. Dünya'nın bazı bölgeleri distopik çağlarına yol açan gerçek dehşeti ortaya çıkarmaya devam etti. Yıkılan binalar, her yeri ele geçiren fareler, kırık betonlar ve bir insanın hayatta kalmasına yardımcı olacak hiçbir şey, benim türüm yardıma gelmeden önce gezegenin içinde bulunduğu korkunç koşulları gözler önüne seriyordu.

Arkadaşım Terra Alia'nın Doğu Kıyısı'ndan, betonun kilometrelerce görüldüğü ve bu insanların sağlık durumunun korkunç olduğu bir yerden geldi. Bu bölgelerde hastalıklar yaygındı, zavallı insanlar zayıflamış ve bir deri bir kemik kalmıştı.

Evlilik Tapınağı her iki tarafa da hitap ediyordu; yerli Dünyalılar ve insan eşler arayan uzaylılar. Genetik testler verimli bir eşleşme sağladı. Dahası, bizim türümüzün genleri aynı hizaya geldiğinde, uzaylı türlerinin çoğu eşlerinin varlığında tepki veriyordu. Eşlerimizi bulduğumuzu biliyorduk. İnsanlar bunu yapmıyor, çiftleşmeyi daha çok hayatta kalmak ve üremek için bir görev olarak görüyorlardı.

Birçok insan dişisiyle tanışmıştım. Çok hoş insanlardı ve hayatta kalmak ve eşlerine aşık olmayı öğrenmek için çok hevesliydi. Neyse ki kader araya girdi ve hepsi olmasa da çoğu müstakbel eşlerine tamamen aşık oldu. İnsanlar tarafından kullanılan eş terimine güldüm. Minotorlar onlara her zaman eş demişlerdir. Dünya'da uzaylıların insanları yeni uzaylı çağına alıştırmak için benimsedikleri gelenekler vardı. Evlilik Tapınakları her iki tarafın da gelip güvenli bir şekilde bağlantı kurabileceği güvenli bir yer sunuyordu. Yargıç ya da rahip, evlilik ya da düğün töreni adı verilen resmi töreni yönetirdi. Resmi olarak birleştikten sonra, yeni eşlerimizi evlerimize götürüp onlarla birlikte yaşamaya başlayabiliyorduk.

Kuzey Merkez'e ulaştım, bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri'nde Chicago adında dev bir kalabalık şehir olan yere. Güney bölgelerinden zaman zaman küçük kasabaları yağmalamak için gelen haydut korsanlardan korumak için yüksek çitleri vardı. Kendi gezegenleri anarşi ile yönetilen kanunsuz bir gruptu. Buraya gelmeleri, bir zamanlar Tariat yakınlarında bulunan Licentia gezegeninde yaşadıkları sıkıntılardan sonra toprak ve barınak bulmalarına yardımcı olmuştu. Daha küçük ve daha sıcak olan bu gezegen sürekli bir kargaşa içindeydi.

"Taurus Terra'dan Vrakius Tarvir. Evlilik Tapınağı'nda bir randevum var." Uzun boylu uzaylı başını salladı ve gülümsedi. "Yeni karını almaya mı geldin?"

"Evet." Parmaklarım direksiyonu kavradı. Bu kontrol noktaları gerekliydi ama aynı zamanda baş belası da olabiliyorlardı.

"Tamam, yeni eşinin adı Auryn Ridgewood. O zaten burada ve seni bekliyor." Tableti kapattı ve elini açıp kapıdan girmemi işaret ederken gülümsedi.

Auryn Ridgewood. Bu isim sanki hayatım boyunca söylemişim gibi dilimden döküldü. Nasıl görüldüğünü sadece hayal edebiliyordum. Yumuşak bir cilt, güzel gözler. Tıpkı Taurus Terra'daki akrabalarımın tüm eşleri gibi. Hiçbiri kalbimin yankılanmasına neden olmadı, ki bu iyi bir şeydi. Akrabalarım, Evlilik Tapınağı'nda kader eşlerini bulduklarında kalplerinin böyle attığını söylemişlerdi.

Gözlerim Evlilik Tapınağı'nın sunağında duran insan dişiye takıldığında, bedenim hemen tepki verdi. Kalbim göğsümün içinde sertçe çarptı. Saçları bizim memlekette yediğimiz küçük keklerin üst kısmıyla aynı renge benziyordu. Sanırım insanlar buna çikolata diyordu. Gözleri de dışarıdaki koyu mavi gökyüzü kadar maviydi. Tapınaktaki loş ışıktaki beni arıyorlardı. Onun benim için doğru kişi olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Önünden onur ipleri sarkan uzun cübbesini giymiş olan yargıç önce tabletine, sonra da bana baktı.

"Vrakius? Vrakius Tarvir, Taurus Terra'dan, minotor klanından?"

"Evet. Ve bu da Auryn Ridgewood, nişanlım?" Sesim tapınağın yüksek tavanlarında yankılanıyordu.

Ben yaklaşırken Auryn hızla gözlerini kırıştırdı. Havada hissedilir bir elektrik vardı. Gözlerim yumuşak, ince bedeninde gezinirken, kıvrımlarını ve kusursuz tenini fark ettiğimde çok kızardı. Üstüne tam oturan bir elbise giymişti ve bu onu benim gözümde kraliyet ailesinden biri gibi gösteriyordu. Dünya üzerinde tanıştığım hiç kimse onun doğal güzelliğiyle kıyaslanamazdı. Ve gözlerini bana kilitlediğinde nefesim kesildi. O mavi gözlerin ardında tüm dünya yüzüyordu ve ben henüz onun sesini bile duymamıştım.

Yargıç ikimize de el sallarken, "Vrakius, Auryn," dedi.

"Vrakius." Auryn'in sesi içimi zengin bir arzuyla, çılgınca alevlenen bir tutkuyla doldurdu. Ona dokunmak, yumuşak ellerinin arkasını okşamak istiyordum.

"Auryn." Saygıyla eğildim.

"Başlayalım mı?" Yargıç ikimize baktı. Auryn gibi ben de başımı salladım.

"Onun elini tut." Yargıç töreni başlatmak için tabletini kaldırdı.

Auryn elini zihnime yerleştirdi. İkimizin arasından elektrik geçerken sallandım. O bile şaşkınlıkla bana baktı.

"Pekala, başlayalım mı?"

"Evet." Başımı salladım.

Auryn, "Evet, lütfen," dedi ve başını salladı.

Ve dünyaya indiğimden beri duymayı beklediğim sözler nihayet kulaklarıma ulaştı.

Bölüm 2

Auryn

Küçük kız kardeşim elinde mektupla içeri koştuğunda kapı çarpıldı. "Bir kibrit, bir kibrit!" Chelsea mektubu havada salladı.

"Kimin için?" Mektubu elime aldım ve yırtıp attım. Ailemin üç kız kardeş için de kan örnekleri gönderdiğini bildiğim için kalbim çarpıyordu. Daha iyi bir hayat istesem de ailemi geride bırakmak istemiyordum.

Benim için mükemmel genetik eşleşmeyi bulduklarını belirten mektupta adımları okuduğumda gözlerim yaşlarla doldu. Küçük kız kardeşime döndüğümde mektup avucumun içinde parçalandı.

"Bundan kimseye bahsetme."

Başını iki yana salladı. "Ama kibriti kim aldı Auryn? Ve bunu benden saklamamalısın. Belki de Ben!"

Mektubu başının üzerinde tuttum. "Seninle ilgili değil. Ve seni ilgilendirmez." On sekiz yaşındaki kız kardeşim arkamdan ağlayarak mektubun kimin hakkında olduğunu öğrenmek istedi. "Agnes, o zaman?"

Etrafımda döndüm. "Bu seni ilgilendirmez Chelsea. Bırak öyle kalsın."

Mektubu aldım ve yastığımın arkasına sakladım. İki kız kardeşimle aynı odayı paylaşıyordum ve üç kardeşin en büyüğü olarak ilk eşleşen ben olmalıydım. Ama kanımın DNA kayıtlarına gönderilmesi benim fikrim değildi. Ailem bunun en iyisi olacağını düşündü, çünkü yaşam koşullarımız pek de iyi değildi.

Annem yaklaşırken gözlerimden iri yaşlar süzüldü. Beklediğim gibi üzerime gelmedi.

"DNA kayıtlarından bir mektup aldık."

Gözlerimdeki yaşları ellerimle silerek arkamı döndüm. "Chelsea'nin koca bir ağzı var."

"Sevgilim, bu senin için mi?"

Alaycı bir şekilde gülerken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Öyle olmasaydı bunu ondan ya da Agnes'ten saklar mıydım sanıyorsun? Onlar bunu istiyor ama ben istemiyorum."

Annemin şefkatli eli yanağımı okşadı. "Sevgili Auryn. İnanılmaz derecede zor bir hayat yaşadık. Günlerce aç kalmak, yemekleri sırayla yemek... Bu hayat sana göre değil. Eğer işleri bizim için kolaylaştırmak istiyorsan, gidip eşinle evleneceksin. Bunu yaparak daha fazla yemek yememizi sağlarsın. Ve siz de giderek gelişeceksiniz. Evlilik Tapınağı'nda mutluluk ve tatmin sizi bekliyor. Kuzey Merkez'e gitmek için bir tren bileti gönderecekler. Bu senin kaderin, tatlım."

"Ah, anne," diye ağlayarak ona döndüm. "Sen ve babam daha iyi bir geleceği hak ediyorsunuz."

"Babam ve ben kızlarımızın hayatta başarılı olduklarını, mutlu olduklarını ve kendilerine bakıldığını görmeyi hak ediyoruz. Her kim olursa olsun, sağlıklı ve mutlu olma şansın var. Git ve sakın arkana bakma Auryn. Bana söz ver."

"Söz veriyorum." Birbirimize sarıldık. Beni sıkıca kavradı, en büyük kızının bir uzaylıyla doğru genetik eşleşmeye sahip olduğunu bilerek daha da güçlendi.

"Seninle gurur duyuyoruz ve çok mutluyuz." Beni tren istasyonuna götürürlerken babam cesur bir yüz ifadesi takındı. Agnes ve Chelsea kıskanmışlardı. Onun yerine onlar gitmek istiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, en büyükleri bendim ve ilk maçı hak etmişim. Başlangıçta bu konuda o kadar mutlu olmasam bile.

"Geri gelme, duydun mu?" Annem beni iyi tanırdı. Geri dönmek için ilk fırsatı değerlendireceğimi biliyordu.

"Yemin et Auryn. Bize bu son iyiliği yap ve bizi hayal kırıklığına uğratma. Maçımdan geri

kalma." Babam ultiyi çekti ve bana yemin ettirdi.

"Cesur yüz, Aurn. Sana aldığımız elbise yanında mı?"

Başımı salladım. Annem, Evlilik Tapınağı'na çağrıldığımızda giymek üzere para biriktirmiş ve her birimize özel bir elbise almıştı.

Kız kardeşlerim bana sıkı sıkı sarıldılar, gözeneklerinden kıskançlık sızıyordu.

"Oh, merak etme. Yakında bir mektup alacaksın. Eğer ben aldıysam, sen de alacaksın. Bu genetik eşleşmelerimizin orada olduğu anlamına geliyor."

Agnes kollarını sıkıca bana doladı. "Umarım benim de bir minotorem olur ve Taurus Terra'ya gelebilirim."

Chelsea sırttı. "Kim olduğu ya da nerede olduğu gerçekten umurumda değil, sadece bir macera yaşamak istiyorum."

Onlara verdiğim sözden sonra aileme son bir kez baktım. Ancak yeni uzaylı kocam beni ailemi görmek için bir yolculuğa çıkarmaya karar verirse onları tekrar görebilecektim. Omuzlarımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve trene bindim. Arkama bakmadım.

Eski trenin penceresinden Alia Terra'yı görmek bir macera hissi uyandırdı. Chelsea'nin istediği gibi bir macera. Agnes, Chelsea ve ben Alia Terra'nın deniz kıyısına yakın bir bölgesinde, bir zamanlar Maryland olarak adlandırılan bir yerde doğduk. Şimdi sadece Alia Terra Bölgesi 852. Benim doğumumdan yıllar önce uzaylılar indiğinde insanların yoğunlaştığı yer.

Doğudan uzaklaştıkça yeni hayatım hakkında daha iyimser olmaya başladım. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bunu ailem ve kendim için yapmak zorundaydım. Dışarıda DNA eşleşmesi yoluyla insan bir eş isteyen harika bir minotor vardı.

Tren North Central istasyonuna girdi ve aralarında diğer insan dişilerinin de bulunduğu her türden varlık trenden indi. Bazıları güzel elbiseler giymişlerdi, bazıları ise hayatları boyunca giydikleri yıpranmış kıyafetleri giymişlerdi. Annem kızlarına elbise almak için para biriktirmişti. Küçük tencere tutacakları örer ve bunları fırsat buldukça bit pazarlarında satardı. Elbisemi düzelttim, kendimi çok güzel hissediyordum. Aslında kendimi neredeyse kraliyet ailesinden biri gibi hissediyordum; bir prenses.

"Evlilik Tapınağı!" Bir uzaylı kaldırımdan seslendi, bir otobüs bizi tapınağa götürmek için orada bekliyordu.

Benimle birlikte otobüse binen sekiz kadın saydım. Şehir önümüzde uzanıyordu, eski günlerden kalma yıkık dökük binalar ile uzaylı teknolojisiyle inşa edilmiş daha yeni uzay çağı binalarının bir karışımı.

Nihayet vardığımızda, evrakları doldurduğumuz ve beklememiz söylenen büyük bir odaya götürüldük. Her birimiz gergindik ama heyecanlıydık. Bu kadınlardan bazılarının geldikleri yerle ilgili korku hikayelerini dinledim. Birçoğunun benim gibi ailesi yoktu. Kalbim bu korkunç koşullar için onlara gitti.

Başımı salladım ve geride bıraktığım ailemle ilgili üzücü düşünceleri aklımdan çıkardım. Önümde yeni bir hayat, bir aşk, yeni bir aile vaadi vardı. Koridorlarda hepsi birbirinden farklı birçok uzaylı yürüyordu. Yine de hiç minotor görmedim. Bayanlar teker teker sunağın bulunduğu tapınak merkezine çağrılıyor ve rahip ya da yargıç törenleri gerçekleştiriyordu.

Beklemek bana sinirlerimi yatıştırmak için zaman verdi. Hayatımda ilk kez büyük bir değişim yaşayacaktım. Annem ve babam da uzaylıların yeni hükümetleri ilk ele geçirdikleri zamanlarda görücü usulüyle evlenmişlerdi. Aileleri bunun bir insanla insan evliliği olması konusunda çok katıydı. Uzaylı istilasından beri insan nüfusu azaldı. Şimdi eşe ihtiyaç duyan çok sayıda erkek uzaylıyla birlikte DNA kaydı, insanları uzaylılarla karıştırarak bu sorunun çözülmesine yardımcı oldu.

"Auryn Ridgewood."

Dik durdum, derin bir nefes aldım ve kadını tapınak boyunca takip ettim. Yürürken bana gülümsedi ve yolu gösterdi. Uzun salon her adımda yankılanıyordu.

Tapınağın çift kapısı açıldı ve birkaç uzaylı muhafız bize izin vermek için kenara çekildi.

Giriş. Yüksek tavanlar, büyük sütunlar ve devasa taş sunağa bakan birkaç sıra koltuk içeren odanın genişliğine baktığımda gözlerim açıldı. Bu düzenek hem insanların hem de uzaylıların tüm tanrılarını temsil edecek şekilde tasarlanmıştı. Ben yaklaşırken yargıç gülümsedi. Sunağın önünde duran, uzun boylu, büyük kafalı ve yargıç kıyafetli bir uzaylıydı. Evrakların düzgün olduğundan emin olan resmi bir kayıt görevlisi sağ taraftaki bir masada oturuyordu.

Biz ayakta dururken yargıç ayaklarının üzerinde sallanıyor, artık kapalı olan çift kapıya doğru bakıyordu. Dişlileri arasından kum damlayan ve saniyelerin ilerlemesine neden olan süslü saate baktı.

"Vrakius Tarvir burada mı?"

"Kuzey Merkezine girdi, Yargıç. Şehirde birçok kişi olduğu gibi o da kapılarda yakalandı."

Kalbim küt küt atıyordu. Ya gelmemeye karar verirse? Ya fikrini değiştirdiyse? Beni daha görmeden mihrapta bıraktığını düşünerek gözlerim yaşardı.

Birden kapılar sarsıldı ve muhafızlar kolları çekerek kapıları ardına kadar açtı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık kapılardan içeri girdi, odanın içinde büyük bir duruş ve asaletle yürürken yüzünde saf bir niyet ifadesi vardı. Gözleri benim üzerimdeydi ve başımdan ayak parmaklarıma ve tekrar yukarıya doğru vücudumu inceledi. Gözlerimin içine baktığında beklentiyle ürperdim. Kas üstüne kasları vardı ama kafasından çıkan boynuzlar dışında insan görünümündeydi. Bizi birlikte görebiliyordum.

"Ellerini topla." Elleri önümde açıldı ve benimkileri onunkilerin içine kaydurdım. Aramızdan bir anda elektrik geçti, sıcaklığı kolumdan boynuma kadar yayıldı ve yüzümde derin bir kızarıklığa neden oldu.

Tören bir avuç sözün söylenmesiyle kısa sürdü. Sonra işlem tamamlandı. Kayıt memuru, bir kopyasını bizim aldığımız, bir kopyasının da merkezi evlilik veri tabanına gönderileceği resmi belgenin üzerine mührü bastı.

Yargıç önümüzde eğilirken, "Siz karı kocasınız," dedi.

Bölüm 3

Vrakius

Auryn'in yumuşak elleri kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olurken, kadınsı eşsizliğinin aroması vücudumun aşırı arzuyla sertleşmesine neden oldu. Yine de evlilik yemini ederken ve kağıtlar imzalanıp mühürlenirken soğukkanlılığımı korudum.

Saf bir güzellik timsali olan Auryn, fotoğraf çektiirmek için bir tapınak sütununun yanında durduğumuzda gülümsedi. Gözlerinin içine derin derin baktım, kendimi sonsuza dek onun kollarında kaybetmeye hazırdım.

"Vrakius, sen evlisin. İkiniz de gidebilirsiniz." Yargıç ikimizin arasındaki göz temasını kesti. Gülümsedim ve ellerinin düşmesine izin verdim.

Karı koca olarak tapınaktan çıkarken elini kolumun arasından geçirdi. Dışarı çıktıktan sonra onu eski kamyonete götürdüm. Eli paslanmış boyanın üzerinde gezinirken kıkırdadı.

"Bunların geçmişteki insanlar için çok önemli olduğuna inanıyorum. Nereden buldun bunu?"

Onun coşkusuna kıkırdadım ve tarih bilgisine sevindim. "Benim arazimde kaldı. İlk yıllardan kalma eski bir çiftliği satın aldım. Minotorlar tarımla uğraşan yaratıklardır, ancak çiftliğimde sığırların olması biraz garip."

"Oh, bunu hiç düşünmemiştim. Bir minotor olmanız ve sığır sahibi olmanız. O zaman hem insanlarla hem de sığırlarla yakın akrabalığınız olduğu doğru mu?"

"Büyük olasılıkla genetik olarak bir dereceye kadar sığırlara benziyoruz. İnsanlara da." Elini elime aldım ve dudaklarıma götürdüm. "Bir insan dışısının sevgisini nasıl kazanacağımı okudum."

Auryn gülümsedi, gözleri benimkilere bakıyordu. "Böyle devam edersen o kadar da zor olmayacağına eminim."

Kuzey Merkez'i arkamıza alarak eski kamyonla yola çıktık. Yeni karım hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama onu ilk gördüğümde kalbimi fethettiği kesindi. "Şehirli misin yoksa taşralı mı?"

Pencereden dışarı bakarken çenesini kaldırdı. "Şehir. Yoksulların en yoksullarının son insan aileleri arasında yaşadığı, harabeye dönmüş eski bir Birleşik Devletler şehri."

Kenara çekip ona sahip çıkma dürtüsü giderek güçleniyordu. Eve dönmek için uzun bir yolumuz vardı ve bölgeler arasında olmak oldukça riskliydi. Haydut korsanlar topraklarda dolaşıyor, fırsat bulduklarında insanları kaçııyorlardı. Bu da yol boyunca uzun süre durmamızı tehlikeli hale getiriyordu. Ona göz kulak olacağımdan emin olabilirsiniz.

"Doğruca geri mi dönüyoruz? Tren yolculuğu güzeldi," diye düşündü pencereden dışarı bakarken.

Elini tuttum. "Bir tren yolculuğu iyi olurdu, çünkü gözümü yoldan ayırmak yerine sana daha fazla dikkat edebiliyordum."

Tümseklerden geçtik, eski yol o kadar da merhametli değildi, çünkü ciddi şekilde onarıma ihtiyacı vardı. Bir tümsek Auryn'i çok sarstı.

"Evet, tüm dikkatinizi size vermek güzel olurdu. Bu antika araçları kullanmaya alışık değilim. Doğuda çok yürürdük. Bir aracımız bile yoktu. Çok uzağa gitmemiz gerekiyorsa servislere, daha uzağa gitmemiz gerekiyorsa trene binerdik."

Eşim benden ilgi görmeyi hak ediyordu. Yeni tanışmış ve evlenmiştik. Neyse ki, bir han ya da otel için gözümü dört açabileceğim bir dostlar bölgesine geliyorduk. Yanaştığımızda *River's Inn* uzun, geniş bir nehrin kenarına tünemişti.

"Oh, burada mı duruyoruz? Burası Mississippi Nehri, Alia Terra'daki en uzun nehir."

Güldüm. "Evet, boş yer olup olmadığına bakacağım. Dinlenmek için zamana ihtiyacımız var."

Auryn kıkırdarak utangaç bir tavırla yere baktı. "Dinlenmek mi?" Kaşları sevecen bir şekilde

kalktı. Bu ima karşısında kızardım.

"Evet ve birbirimizi tanımak için." Onu sahiplenmek istesem de, bunu göstermek için o kadar acele etmedim.

Onunla yeni tanışmıştım. Samimiyet ortaya çıkacaktı ve bekleniyordu. Sadece bizim tarafımızdan değil, Evlilik Tapınağı'nda evli olduğumuz gerçeği tarafından da. Ve ikimizin de üreme organları sağlıklıysa yakında bir hamilelik, bir bebek bekleniyordu. Genetik ve fiziksel muayenelerimize göre durum böyleydi.

Bir odaya yerleştik ve banyoya girmeden önce nazikçe gülümsedi. Duşun aktığını duydum ve arkama yaslanıp sabırla çıkmasını bekledim. Sonunda dışarı çıktığında gülümsedim. Aurn'nin vücudunu beyaz kabarık bir havludan başka bir şey örtmüyordu. Teni yıkandığı için parlıyordu, çiğ ve taze kokusu vücudumun tepki vermesine neden oldu.

"Senin sıran." Sırıtarak söyledi.

Banyoya doğru yürüdüm. Duş almayı planlamamıştım ama belki bu onu daha iyi hissettirirdi.

"Sadece havlunun içinde kalacağına söz verersen." Kaşlarım şakacı bir şekilde kalktı.

Kıkırdaması beni hızla duş almak için banyoya koşturdu. Bir saniye bile kaybetmedim ve havlu giymek yerine tüm çıplaklığım la gururla dışarı çıktım. Minotorlar gururlu insanlardır ve vücutlarımızdan zevk al ırız. Karımın neye sahip olduğunu görmesini istiyorum.

"Aman Tanrım. Vay canına. Sen gerçekten muhteşem bir adamsın." Gözleri dikilmiş, tamamen dolmuş, sallanan ve onu arzulayan sikime kaydı.

Aurn'e doğru bir adım attım ve eğilip dudaklarımı tatlı, tüylü bir öpücük le onunkilere bastırmadan önce omuzlarını tuttum. İnledi, kolları boynuma dolandı ve vücudunu benimkine bastırdı. Dillerimiz birbirine değdi, karnıma ve doğrudan sikime elektrik gönderdi. İçeri bastırarak onu tamamen kendime çektim, ellerim sırtından aşağıya doğru inip yumuşak tenini okşadı.

Aurn geri çekildi, güzel yüzünde bir gülümseme belirdi. Elleri karnımda ve göğsümde geziniyor, kaslarımı okşuyor, tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Havlusu gevşeyip vücudundan düşene kadar onu çekiştirdim. Seksi kıvrımları, kadınsı kokusu ve çekici kahverengi gözleriyle inanılmaz bir yaratık beni büyüledi. Hayatımda gördüğüm en tatlı gülümsemeye sahipti. Onun muhteşem güzelliğini seyrederken derin bir nefes aldım.

"Senin kadar güzel bir yaratık görmedim. Ve sen benimsin!" Gözlerim göğsündeki tümseklerin üzerinde dans ediyordu, meme uçları o kadar sertleşmişti ki etraflarındaki deriyi büzüştürüyorlardı. Uzanarak ona şefkatle dokundum, parmaklarımın uçlarını yumuşak, pürüzsüz teninde gezdirdim, kulağından boynuna ve omuzlarına doğru bir çizgi çizdim. Gözlerimi kocaman açarak önünde diz çöktüm ve sunduğu her şeyi içime çektim. Ellerim göğsüne doğru hareket etti, her biri bir göğsünün üzerine indi. Nazikçe sık tığımda nefesi kesildi. Eğilerek dudaklarını bir kez daha öptüm.

Aurn inledi, elleri sırtımda geziniyor, çıplak bedenini bedenime bastırırken tırnakları etime batıyordu. Ona sahip olmadan önce onu keşfetmek, daha yakından tanımak istiyordum. Arkama yaslandım, gülümsedim ve göğsüne baktım. Yavaşça eğildim ve dudaklarım bir meme ucunu hafifçe öpüp okşadı. Kolları bana daha sıkı sarıldı ve beni kendisine çekti.

Diğer göğsüne geçtim ve meme ucunu dudaklarımın arasında emdim. Tekrar inlerken baş ı geriye düştü, bu sefer boğuk bir sesle. Aurn eğildi ve boynumu öptü, şakacı bir şekilde kulağımı öptü, elleri boynuzlarımı kavradı ve beni kendisine çekti.

Ayağa kalkıp onu kollarıma aldım ve yatağa doğru yürüdüm. Onu yatağa yat ırdığımda gülümsedi ve yastıklara doğru geri çekildi.

"Ben seninim, Vrakius. Bana sahip olabilirsin. Beni alabilirsin ve nazik olmana gerek yok."

Gülümsedim. Vücudum öyle şiddetli bir arzuyla uğulduyordu ki, istediği şeyi kolayca yapabilirdim.

Ona doğru eğildim ve ensesinden öptüm. "Hayır, karıcığ ım. Seni tanımak için zaman ayırmak istiyorum. Yumuşak vücudunun her parçasını tatmak istiyorum. Seni neyin mırıldattığını görmek

istiyorum."

Kıkırdadı. "Bacaklarımın arasında, aşkım, benim minotorum."

Bacaklarını açarak tatlılığını bana gösterdi, yumuşak yarık meyve sularıyla parlıyordu, tümseğin tepesindeki sertleşen topuz dikkat çekmek için öne doğru itiliyordu. İnsan kadın anatomisi hakkında okumuştum. Aurn'in ufak tefek yapısı benim iriliğini kaldırarak gibi görünmüyordu ama denemeye hazırdım.

Üzerinde geziniyor, kokluyor ve öpüyordum, meme uçlarına daha fazla dikkat ediyordum. Bundan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. *Not aldım*. Aşağı doğru inerken elleri boynuzlarımın üzerinde ve saçlarımın arasında gezindi. Dizlerinin arasına yerleştirdim bacakları ardına kadar açılarak beni karşıladı.

Dilim yumuşak, ılık yarığını yaladı, oradaki meyve suları tatlı ve lezzetliydi. Dış dudaklarını öptüğümde sikimin çevresi ve uzunluğu arttı. İleriye doğru ilerleyerek tatlı tünelinin girişini yaladım ve o inledi ve bağırdı. Ayağa kalkarak benimle konuşurken ona baktım.

"Daha önce hiçbir şey yapmadım. Ben bakireyim ve sen benim ilkimsin."

Bu, karnıma bir arzu çılgınlığının akmasına neden oldu, vücudum onun taze, saf, bakire açıklığını talep etme düşüncesiyle titriyordu. Dilim şişen üyeye ulaştığında, neredeyse kendini kaybediyordu ve nefesi çok hızlı bir şekilde emildi. Aurn'in elleri beni yerimde tutuyordu.

"Evet! Evet, işte orası!"

Eğildim, dilimle sertliğinin üzerine bastırdım, yaladım ve çok küçük, çok sıkı kapalı deliğini dürttüm. Bakirelerin içine girilmesi gerekir, bir kızlık zarı tabakası beni engelliyor. Dilimi etrafına ve içine soktuğumda aldırıyor gibi görünüyordu.

Poposu yatağa gömüldü, nefesleri kısa aralıklarla geliyordu ve boynuzlarıma yapışarak beni sıkıca tatlı noktasında tuttu. Ben yaladıkça daha fazla suyu akıyor, ben de onu yalıyordum. Lezzetli tatlı tat duyularımı doldurdu ve bana daha da fazlasını vermek için can attı. Aurn'in tatlı vücudu titredi, nefes alış veriş hızlandı ve sırtını kamburlaştırırken içinden zevk akarken haykırdı. Titrerken dilim sert küçük penisin üzerinde kaldı ve zevk dalgaları arasında sallandı. Aurn ellerini boynuzlarıma koyarak beni geri itene kadar bunu yaptım ve sonra benden uzaklaşmak için yastıkların üzerinde biraz daha yükseldim.

"Sana zarar vermedim, değil mi?"

Güldü. "Gerçekten acıdan inlediğimi ve bağırdığımı mı sanıyorsun? Hayır Vrakius, beni bugüne kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir zevkin doruklarına çıkardın."

Bölüm 4

Auryn

Vrakiun'un dilinin yarattığı coşkunun etkisinden kurtulurken başım dönüyordu. Minotor bir kadını nasıl memnun edeceğini kesinlikle biliyordu. Kollarımı açarken ona sıırttım. Boynuzları yüzünden bana karşı dikkatli olmak zorundaydı. Boynuzları dışında insana çok benziyordu, bu da onu kesinlikle Dünya'daki erkeklerden ayırıyordu.

"Benim tatlı karım, seni zevkten dört köşe olurken izlemekten gerçekten keyif aldım."

"Bir sorum var." Kıkırdadım. O benim bekâretimi biliyordu ve ben de onu merak ediyordum. "Herhangi bir şey."

"Hiç biriyle birlikte oldun mu? Böyle biriyle?"

Bu sefer güldü. "Hayır. Yine de bu konuda okumak için zaman ayırdım. Dişi bir insanı memnun edebileğimden emin olmak istedim."

"Hangi kitabı okursan oku, *lanet olsun*."

"Yani doğru yaptım, öyle mi?"

"Oh, evet. Sanki büyük cinsel deneyime sahip bir minotormuşsun gibi yaptın."

Üzerime çıktı ve dudaklarımız tekrar buluştu, bu sefer beni öperken kendi tadıma baktım. Kaya gibi sert vücudu benimkine baskı yapıyor, siki dikkat istiyordu. Uzanıp ona dokundum, hâlâ kavramak için kaya gibi sertti. Vrakiun inledi ve elim onun iri aletinde gezinirken öne doğru atıldı.

"Şimdi seni keşfetme sırası bende." Onu sırt üstü yatırdım. Onun benim vücudumu tanıdığı gibi ben de onun vücudunu tanımak için aynı fırsatı istiyordum.

Yastıkların üzerine uzandı, gözleri sıkıca bana dikilmişti. Dudaklarımız buluşana kadar kendimi alçaltmadan önce onun üzerinde gezinerek yükseldim. Bu sefer kontrol bendeydi. Ellerim büyük omuzlarında ve kollarında gezindi. Dudaklarım yanağını öptü ve sonra boynuna ve aşağıya doğru yol aldı. Harika kokuyordu, odunsu ve yosunlu bir karışım ve biraz da misk. Bu beni çılgına çevirdi ve onu dudaklarım ile tüketmek istedim.

Cildi kadife gibiydi ama aynı zamanda da sertti. Hafifçe bronzlaşmış, sanki sağlıklı bir bronzluğa sahipmiş gibi, dokunulduğunda pürüzsüzdü. Dudaklarım boynunda ve göğsünde dolaştı. Kas yapısına bayılmıştım. Sanki her zaman spor yapıyormuş gibiydi. Dudaklarımı üzerlerinde gezdirirken küçük, gergin meme uçları beni karşıladı, dilim her biriyle alay etti. Vrakiun inledi, kolları beni sardı ve sıkıca tuttu. Buna bayılmıştım.

Ben geri çekilirken dudaklarım aşağıya doğru öptü. Kalın kalçaları benim için açıldı ve erkek paketi, *aman Tanrım!* İri ve uzun siki öfkeyle bana doğru sallanıyordu, koyu kırmızı renkteydi ve ucunda bir nokta kadar döl vardı. Eğildim, dilim onu yaladı, tuzluluğunu tattım. Sonra dudaklarım aralandı ve elimi erkekliğinin uzunluğuna doğru hareket ettirdim. O kadar kalındı ki, dudaklarımı zar zor tepesine bastırabildim. Vrakiun'un elleri başıma doğru ilerledi, beni orada tutuyor, tadını çıkarıyordu.

Ucundan daha fazla prekum emdim. Vrakiun kendini benim ilgime kaptırdı, sikini ağzıma soktukça inlemeleri daha da yükseliyordu, daha da içeri girmesini istiyordu ama bunu yapabileğimden emin değildim. Öğürdüm ve gülerek arkama yaslandım.

"Çok özür dilerim. Çok büyüksün. Sanırım bu biraz pratik yapmamı gerektirecek."

Ayağa kalktı, kollarıyla beni kendine çekti. "Sorun yok. Ve beni bu şekilde bitirmeni istemiyorum. Seni istiyorum Auryn. Seni mümkün olan her şekilde benim yapmak istiyorum."

Yastıkların üzerine kaydım ve heyecandan titredim. Kocam, benim minotorum, bacaklarımın arasına girdi. Birini kaldırdım ve o da tutup her bir parmağımı öptü. Kıvrandım ve kıkırdadım çünkü gıdıklanmıştım. Diğer bacağı ondan beline dolandı. Devasa sikini tutarken gözlerim kapandı

Yumuşak, ılık kıvrımlarımın arasından nazikçe ovuşturdu. Klitorisimin üzerinde döndürdü ve ısının bir kez daha pelvisime akmasına neden oldu.

Ben inmeden önce açıklığa doğru kaydı ve yavaşça içeri doğru itti. Bir yırtılma hissi, kızlık zarımın kırılmasının acısından ağlamama neden oldu.

"Ah, çok özür dilerim." Ben inlerken Vrakius geri çekildi.

Onu hemen yakaladım. "Hayır, sorun değil. İlk kez bakire olan birinden bu beklenir. Sadece içine sokmalı ve yapmalısın. Vücudum gerilecek ve açılacak. Ve biraz kan olabilir. Bu seni caydırırsa özür dilerim, belki kendim kırabilirim ve sonra yapabiliriz."

"Hayır, sana karşı yavaş ve nazik olacağım. Yine de aşkım için acı çektirmekten hoşlanmıyorum."

Vrakius yavaşça içeri iterken inledi. Sızlanmamak için alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi kapatarak başımı çevirdim. *Acıya rağmen nefes al, sonunda buna değecek.* Yavaşça tünelimi doldurdu, beni gerdi, içime doğru yırttı. Canım yanıyordu ama dudağımı dişlerimin arasında tutuyordum çünkü bundan zevk almasını istiyordum. Beni karısı, kader arkadaşı olarak kabul etmesini istiyordum. Bunu yapabiliirdim!

Vücudum kısa sürede pelvisime yavaşça akan zevkle tepki verdi. Tünelimin girişi yırtılmış olmasına ve kanadığımdan emin olmama rağmen, kalın sikini darlığımın içine sokup çıkardı, acı kayboldu. Ellerim ona yapıştı, tırnaklarım sırtını kazıyordu.

"Auryn. Benim tatlı Auryn'im. Güneş, ay ve yıldızlar hep senin üzerinde doğar ve batar. Sen benim evrenimin merkezisin. Her şeyimsin. Sahip olduğum her şeyi sana vereceğim. Her şeyimi." Gözlerimin içine bakarken yüzü zevkle çarpıldı ve içime daha hızlı ve daha hızlı pompalarken beni derinden öpmek için eğildi.

İnledim ve inledim, acı ve zevk garip bir erotik şekilde birbirine karıştı. İçimde bitirmesini, beni almasını, bana sahip çıkmasını istiyordum. Dünyamdaki her şey ona göre ayarlanmıştı. Sanki kalbime kement atmış ve onu düzgünce içine sokmuştu, ruhlarımız birbirine dokunuyor, bir oluyordu. Evet, o benim ruh eşimdi, memnun etmek için doğduğum kişiydi. Acı gittiğinde ve zevk bir kez daha üzerime geldiğinde ruhuma ışık doldu.

Hızlı ve sert bir şekilde kesti ve ben de onunla birlikte hareket ettim, vücudumda sallanan yeni hislerin tadını çıkardım. Bedenim güçlü orgazma yenik düşerken gözlerimin önünde yıldızlar parladı. Kendimin kontrolünü kaybettiğimde ona tutundum ve sarıldım. Zevk içimde yükselirken vücudum sarsıldı.

"Oh, Auryn, seni alıyorum. Şimdi ve sonsuza dek benimsin." Vrakius bedenini öne doğru itti, ben hâlâ tutkunun sancıları içindeyken o da boşaldı. İkimiz de verecek başka bir şeyimiz kalmayıncaya kadar zevkin sonsuz dalgaları arasında sallandık.

Vrakius nefessiz ve bitkin bir halde üzerimden yuvarlandı. Yastığın üzerine uzandım, elini tutarken soluklanmaya çalıştım. İçimden kahkahalar fışkırıyordu. O günün erken saatlerinde biriyle ilk kez tanışmanın ve sonra onunla böylesine yoğun bir şekilde sevişmenin tuhaflığı beni güldürdü.

Başımı yana eğerek ona baktım. Bana döndü, gözleri masmavi, saf ve sevgi doluydu. Eli yanağıma değdi. "Nasılsın aşkım?"

Kolumu koluna dolayarak ona doğru yuvarlandım. "Ben harikayım. Hayatımda hiç... *Vay canına.*"

Sonra aşağı baktım ve bacaklarımın arasındaki kanı gördüm. Bekaretimin kanıtıydı.

Vrakius gözlerini kocaman açarak hızla doğruldu. "Seni incittim. Çok, çok özür dilerim aşkım."

Başını salladı.

Ben de hızla doğruldum, çenesini avucumun içine aldım ve başımı salladım. "Hayır aşkım, beni incitmedin. Bu bütün bakire kadınlara olur. Yani, insan bakirelere, ilk seferinde. Ve inan bana, buna

değdi. Şimdi, iyileştikten sonra, her şey daha da iyi olacak."

Yüzündeki keder ifadesi ağlamak istememe neden oldu. Kollarımı ona doladım.

"Bu çok garip. Yeni tanıştığımızı biliyorum ama sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Bu senin benim kader eşim olduğunun kanıtı. Minotorlar böyle bilir. Eşimize şöyle bir bakarız ve onu gördüğümüz anda anlarız."

Elini tuttum ve gülümsedim. "Beni gördüğünde de böyle mi hissettin?"

"ok açık değil mi? Evet, elbette. Genetik veri tabanı hiç hata yapmadı. Hiçbir pişmanlığım yok. Birlikte yaşamaya başlamak için seni Taurus Terra'ya geri götürmeyi dört gözle bekliyorum. Umarım sen de en az benim kadar keyif alırsın. Aileni geride bıraktığını anlıyorum ama bu onları bir daha gremeyeceğin anlamına gelmiyor. Belki bir gün seni onları ziyaret etmen için doğuya götürürüm. Onlarla da iletişimde kalabilirsin."

"Hayatım artık seninle. Ailemi geride bırakmam onlara çok yardımcı oldu. Artık daha fazla odaları ve yiyecekleri var. Ben oradayken çok zorlanıyorlardı. Tabii ki iki kız kardeşim de Nüfus Müdürlüğü'nden gelecek mektupları bekliyor."

"Eğer sen ve ben eşleşiyorsak, bu onların da kendi eşlerini bulacakları anlamına gelir." "Belki de bir minotorla?" Umutla gülümsedim.

"Bu harika olurdu. Ama bunu garanti edemem. Yine de onları takip edeceğiz ve umarım yakında onları ziyaret edebiliriz."

Başımı salladım, Dünya'ya gelmek için evini terk ettiğini fark ettim. "Peki ya sen? Ailen burada mı yoksa kendi gezegeninde mi?"

"Minotorlar kendilerini akraba olarak görürler. Garip bir şekilde, yetiştirdiğimiz büyükbaş hayvanları da uzak akrabalarımız olarak görüyoruz. Bu arada biz sığır eti yemeyiz. Sığır eti istiyorsanız, size biraz getirebilirim, ancak bize ana gezegenimizden zevk aldığımız eti sağlayan kendi boarius srmz var."

Güldüm. "Vay canına. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. O kadar çok uzaylı yemeği yedim ki, sunulanlara kolayca uyum sağlayabiliyorum. Eve döndüğümüzde çok acıkmıştık."

Vrakius kaşlarını çattı. "Bunu duymaktan nefret ediyorum. Halkınızın durumu çok üzücü. Bazı uzaylılar sizi köleleştirerek avantaj elde etmeye alışıyor. Diğerleri ise, tıpkı benim halkım gibi, sadece eş arıyor. Keşke ailenizin gelip Taurus Terra'da yaşamasını sağlayabilseydik ama bu mümkün değil."

"Sorun değil, gerçekten. Yabancılar Servisi'ne katılma fırsatımız vardı ama biz özgürlüğümüzü, eski zamanların bir benzerini seçtik. Gerçi bunun bir bedeli var. Ama hayatta kaldık ve şimdi burada seninle olduğuma göre, ailem daha iyi olacak." Kendi seimimle onunla birlikte olduğumu anlamasını umarak elini sıktım.

Bölüm 5

Vrakius

Güzel eşim kalbimi bu gezegendeki başka hiçbir varlığın çekemediği kadar çekti. Hayatımın başka birinin etrafında şekilleneceğini hiç düşünmemiştim. Onu korumak için duyduğum vahşet, çiftliğimi ya da akrabalarımı korumamın ötesine geçti. Auryn benim hayatım, aşkım, eşim oldu.

Auryn kaşlarını çattı. "Balayımızın bu kadar çabuk bitmesinden nefret ediyorum ama anlıyorum. Hayatın ve sahip olduğun çiftliğin bizim ilgimize ihtiyacı var. Onu görmek ve eşin olma rolüne adım atmak için sabırsızlanıyorum."

"Balayı benim için yeni bir terim. Tariat'ta kader arkadaşlarımızı buluruz, tıpkı tanıştığımız zamanki gibi, sadece bir tapınakta değiliz. Eğer kabul edersek, aynı gün bir bağlanma töreni yaparız ve hemen hayatlarımızı sürdürmeye başlarız."

"Tariat'ta çiftçi miydin?" Nazik gözleri bana dik dik baktı.

"Tarımla ilgileniyordum, evet. Aşırı nüfus ve yeterli dişi olmaması bizi galaksi boyunca büyüüp genişleyebileceğimiz bir yer aramaya yöneltti. Aslında insanlarla yakın genetik eşleşme olabilecek kişileri bulmak için kanımızı test ettik. Sadece yeterince yakın olanlar Dünya'ya geldi."

Auryn elini benimkinin içine kaydırды, küçük parmakları elimin etrafında kıvrıldı. "Ve bunu yaptığına sevindim."

"Ben de öyle. Ama balayı zamanı için üzgünüm. Her gece birlikte olacağız ve bu da yüzümde kocaman bir gülümseme yaratıyor." Elini dudaklarıma götürdüm ve arkasından öptüm.

Eski kamyonet bozuk yolda güneye doğru ilerliyordu. Yol boyunca diğer uzaylıların ve onların topraklarının genişliği dışında görülecek pek bir şey yoktu. Birçoğu çiftçilikle uğraşırken birçoğunun da çiftlikleri vardı. İnsanlar bize Dünya'nın bir bakıma daha basit zamanlara geri döndüğünü, ancak uzaylıların yaşamak için Dünya'ya gelmesiyle işlerin bir kez daha ilerlediğini söyledi. Her şey daha dengeli bir hale geliyordu.

Taurus Terra'ya doğru yola çıktık ve dumanlı bir pus bizi karşıladı. Gökyüzüne doğru baktım ve tepemizde herhangi bir yağmur bulutu göremedim. Başka bir yola saptıktan sonra aniden bir barikat bizi durdurdu.

"Güney-Taupiler yine iş başında," dedi nöbet tutan erkek minotor kamyonun içine bakarken.

"Ben Vrakius, bu da yeni eşim Auryn. Yine sınırimızı mı geçtiler?"

"Jerakan. Evet, sınırı ihlal ettiler ve birkaç topluluğumuzun eşlerini ve yarı insan çocuklarını çaldılar. Onları geri almak için bir grup topluyoruz."

"Düzene ihtiyacımız var. Bu şekilde yaşanmaz." Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Neler oluyor?" Auryn güzel yüzüne yerleşen endişeli bir ifadeyle sordu.

"Güney-Taupiler Taupi'Sau'dan gelen uzaylılardır. Dünya üzerinde yaşayan diğer türlerle barış içinde yaşamak için anlaşarak buraya gelmediler. Hemen güneyimizdeki bölgeyi ele geçirdiler, bu yüzden onlara Güney-Taupiler diyoruz. İnsanlarımızı kaçırıyolar, onları kendileri için istiyorlar."

"Bu korkunç bir şey. Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Auryn Jerakan'a bakarken öne doğru eğildi. Onun bu yönünü, tüm gerçekleri bilmeden yardım etmeye istekli olmasını seviyordum. Yine de burada bir insan dışısını tehlikeli bir bölgeye getiriyordum.

"Dikkat dağıtmak için tarlaları ateşe verdiler ve sonra erkekler söndürmek için koştular, eşleri ve çocukları topladılar."

"Yangınların yarattığı pusu görüyorum. Bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıyız."

"Toplanıyoruz. Bir grup endişeli vatandaşla birlikte minotor ordusunu topluyoruz ve bölgemizdeki diğerlerinden de yardım talep ettik, çünkü bu korsanlar Taurus Terra'yı tükettiklerinde

onların da peşine düşecekler. Onları bulduğumuzda bazı örnekler vereceğiz."

"Hapishanede olduğu gibi mi?" Aurn sordu.

"Evet, kıyıdaki adalara bakıyoruz ve orada bir hapishane inşa ediyoruz. Ayrıca, bu davranışlarına devam ederlerse gezegen dışına gönderilebilirler. Ama önce bizimkileri kurtarmalıyız, sonra bunu yapanları hapsedeceğiz. Diğerlerini de ya ülke kanunlarına uymaları ya da gitmeleri konusunda uyaracağız. Bu davranışa burada izin verilmeyecek."

"Tanrı'ya şükürler olsun! Arayanlara yardım etmek istiyorum."

Ona döndüm, ağzım ince bir çizgi halinde gerildi. "Aurn, *seni* istiyorlar. Senin gibi tüm varlıkları istiyorlar. Burada olmak bile tehlikeli." Başım sallandı.

"Etrafta dolaşan ve ihtiyacı olanlara yardım eden bir karavanımız var. Oradan başlayabilirsiniz. Aurn de fark edilmemek için arkada saklanabilir."

Başımı salladım ve yeni karıma baktım. "Bunu yapmak senin için sorun olur mu?"

"Sanırım öyle olmak zorundayım. Beni kaçırmalarını istemiyorum ama yardım etmek istiyorum." Bu durumda yardım etme konusunda kararlı.

Karavanın içine tırmandık ve o da erzak kutularının arasından arka tarafa geçti. Yolculuğumuz güneye doğru devam etti ve sonra dönüp kuzeybatıya gittik. Jerakan kervanı sürdü ve arkaya doğru başıyla işaret etti.

"Eğer fark edilirse gittiğimiz yerde güvende olmaz." Kalın kaşları kalktı. "Bu iş çözülene kadar karımı ve kızımı kuzeye, ailesinin yanına gönderdim."

Ne önerdiğini anlayarak başımı salladım. Aurn'e dönüp baktığımda, arabayı sürerken geniş gözlerle camdan dışarı bakıp etrafı seyrediyordu.

"Aurn'le konuşmam gerek. Onu doğuya, ailesinin yanına götürmem gerekecek. Buraya yakın değiller."

"Girdiğiniz yerin aşağısındaki kuzey sınırında bekleyen ve doğuya doğru giden başka bir kervanımız var. Onu oradaki ailesine götürebilirler."

Jerakan tekrar kuzeye dönerken sürünerek kervanın arkasına geçtim. Bir kutuyu yere koyduktan sonra yeni karımın yanına oturdum.

"Bu güzel bir sürpriz. Yanımda olmana bayılıyorum." Ellerimi tuttu ve onlara sarıldı, bu da ona planı anlatmamı daha da zorlaştırdı.

"Aurn, benim ilk önceliğim senin güvende olduğundan emin olmak. Şu anda, bu korsanları yakalayıp adam kaçırma ve tarla yakma olaylarını durdurana kadar, Taurus Terra senin için güvenli bir yer değil."

Ellerimi sıktı. "Biliyorum. Tüm zaman boyunca sana bağlı kalmayı planlıyorum."

Başımı salladım. "Seni doğuya giden başka bir kervana götüreceğim. Seni ailene geri götürecekler."

Anında gözleri yaşardı. "Ne oldu? *Hayır, hayır!* Daha yeni evlendik. Aileme geri dönemem. Yapamam işte. Lütfen Vrakius, beni gönderme." Gözlerinden yaşlar döküldü, sonra çenesinden yuvarlandı. "Aşkım, seni göndermek *istediğimden* değil. Bunu senin güvenliğin için yapıyorum. Senin için geleceğim

"Burası güvenli olur olmaz."

"Hayır, lütfen. Lütfen beni aileme geri göndermeyin. Bu onlar için bir zorluk, bir yük. Ben gidemem!" "Aşkım, gitmelisin. Burası çok tehlikeli."

"Eğer hep seninle kalırsam olmaz. Söz veriyorum yanından ayrılmayacağım. Lütfen beni gönderme. Kalbim buna dayanamaz."

Yavaş ve sakın bir nefes aldım, çünkü içindeki her şeyi onlara memnun etmekten başka bir şey

yapmak istemiyordu. "Söz veriyorum, durum düzelir düzelmez senin için geleceğim."
"O zaman başka seçeneğim yok mu? Buna kendim karar veremez miyim?"

"Sana bir şey yapmanı emretmek istediğimden değil Aurn. Seni güvende tutmak istiyorum ve seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım. Hepsi bu kadar."

Başını salladı ve soğukkanlılığını koruyarak başını diğer taraftaki pencereye çevirdi. Kolumu ona doladım ve sarıldım. Bana baktı ve ben de eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. Elleri kollarımı kavradı.

"Balayında olduğumuzu sanıyordum, evde bile mi? Sadece bir gecemiz vardı."

"Biliyorum. Ben de nefret ediyorum. Söz veriyorum senin için geleceğim."

Ayağa kalktım ve karavanın önüne doğru ilerledim.

"Biliyor musun, Aurn'in burada kalması daha güvenli olabilir. Yeni yürümeye başlayan kızımız yüzünden karımı gönderdim."

Aurn'e tekrar baktım. Yüzünde kederli bir ifadeyle hâlâ pencereye bakıyordu. "Onun için en iyi olanı yapıyorum. Eğer onu alıp zarar verirlerse, öfkemi saklamam. O benim için her şey demek ve onu kaybetmeyeceğim. Onu daha yeni buldum."

Jerakan güldü. "Anlıyorum."

Yemek yemek için küçük bir yerde durduk. Aurn'e gülümsedim. "Artık boarius'u deneyebilirsin." "Evet." Onun kederli sesi tüylerimi diken diken etti.

"Aşkı, lütfen senin güvende olmanı istediğimi bil. Doğu kıyısında ailenle birlikte şu anda burada olduğundan çok daha güvendesin. Böyle olacağını bilseydim, seni buraya geri getirmezdin."

Gülümsedi, ruh hali aydınlanıyordu. "O zaman kuzeye geri dönelim. Balayını geçirelim ve güvenli olduğunda geri dönelim."

Yere baktım. "Akrabalarımı bu şekilde bırakamam ve çiftliğimin bana ihtiyacı var. Tüm niyetim seni benimle birlikte çiftliğe getirmek ve hayatımıza devam etmektir. Ama bu oluyor ve onları ihtiyaç duydukları zamanda bırakmayacağım."

"Görmüyor musun? Ben de yardım etmek istiyorum! Lütfen Vrakius, seninle kalmama izin ver. Seni bırakamam, şimdi olmaz, birbirimizi yeni bulmuşken olmaz."

Kalbimi kırdı. Onu kollarıma aldım ve kendime doğru çektim. O sabah yaşadığımız sevinç çabucak geçip gitti ama öngörülebilir bir gelecek için bunu yapmak zorunda kalacağız.

Taze otlarla terbiye edilmiş haşlanmış kök sebzelerle ızgara boarius yedik.

"Çok güzel. Burada kalıp bundan daha çok yemek istiyorum. Ve garip bir şekilde, yağsız domuz etine çok benziyor." Jerakan güldü. "Bize de öyle söylendi. Biliyor musun, bunun için dışarıda bir pazar bile kurduk."

Taurus Terra."

"Evet, büyükbaş hayvanlarla birlikte büyük bir sürüye sahibim," dedim.

Aurn bir parça hüzünle, "Siz ikiniz burayı harika bir yer gibi gösteriyorsunuz," dedi.

Bölüm 6

Auryn

Vrakius benden kurtulmak istedi. Tamam, belki benden hoşlanmadığı için değil ama beni güvende tutmak için. Yemeğimizi yedikten sonra karavana geri döndük.

"Jerakan, sence bu Güney-Taupiler buranın yanı sıra başka bölgelere de mi gidiyorlar?"

Başını salladı. "Öyle olduklarından eminim. Bizim batımıza geçtiler."

"Bunu yapmalarının an meselesi olduğuna eminim. Bu yüzden onları durdurmak çok önemli."

Vrakius bana bakmak için geri döndü.

Yenilmiş bir halde yere baktım. "Ama ya *doğuya* giderlerse? Ya doğuya giden bir insan kervanı olduğunu öğrenirlerse ve bizi yakalamaya karar verirlerse? O zaman beni nasıl bulacağını asla bilemezsin." Çok fakir olduğum için bir bilek telsizim yoktu. Vrakius'ta bir tane vardı ama beni kaybederse ne işime yarardı?

Vrakius'un kaşları çatıldı. "Biliyorum, bu olabilir. Ama sayıca çok olmak güvenlidir. Ve minotorlar kervanı sürüyor."

"O zaman sen sür." Sürücü ve yolcunun hemen arkasındaki koltuğa zıpladım. Fazla yer yoktu ama ona biraz akıl vermeyi umarak koltuğun kenarına tünedim.

Vrakius umutsuzca Jerakan'a baktı. "Yapabilir miyim?"

"Üzgünüm, Auryn'in de eklenmesiyle zaten sürücülerimiz ve dolu bir kervanımız var. Size burada ihtiyaç var."

Vrakius'un koluna girdim. "O zaman bırak da seninle birlikte savaşayım. Belki kendimi dişi bir minotor kılığına sokabilirim. Benden uzun olmadıklarına eminim. Ya da belki beni genç bir minotor olarak düşünürler. Birkaç boynuz bulabilirim."

Vrakius başını salladı. "Aşkım, lütfen dur. Bunu riske atamam. Her ne kadar yanımda kalabileceğini düşünsen de bu her zaman mümkün olmayacak. Doğuya döndüğünü bildiğim için daha az endişeleneceğim. Ailenin adresi bende var. Sonunda her şey yoluna girecek."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Lütfen, Vrakius. Seni terk etmek istemiyorum. Şimdi olmaz. İçimde kötü bir his var." Nedenini tarif edemiyordum ama içimden bir ses diğer kervana binip doğuya gitmememi söylüyordu. Bunun benimle mi yoksa onunla mı ilgili olduğundan emin değildim.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, onu başka türlü ikna etmenin hiçbir yolu yoktu. Vrakius, Jerakan'ın durumu anlatışına kilitlendi ve benim için yapabilecekleri en iyi şeyin beni doğuya göndermek olduğunu kabul etti. Ailemin yanına dönmektense bölgeye yakın bir yerde saklanmayı tercih ederdim. Onları ilk başta terk etmek yeterince zordu ve bunu tekrar yapmak... Sadece bunu yaşamak istemiyorum.

Jerakan Vrakius'a baktı ve arabayı bir parka çekti. "Acele etme. Kervan bir süre daha yola çıkmayacak."

"Neler oluyor?" Elimi tutup parka doğru yürürken sordum. "Burası da neresi?"

"Minotaur bölgesi, seyahat edenler ve gelenler için parklar sunar. Dinlenmek, hayvanları otlatmak ya da evcil hayvanlarını salmak için mola verebilecekleri bir yer."

"Neden buradayız?" Küçük bir tepeyi aştığımızda ağladım.

Durdu ve bana döndü, beni bir ağaca yasladı. Etrafta başka kimse yoktu. Kollarını omuzlarıma doladı. "Çünkü sen doğuya, ben de korsanların icabına bakmak için Toroslar'a gitmeden önce biraz zamana ihtiyacımız vardı." Cevap veremeden dudakları dudaklarıma değdi.

Kollarımı kaslı boynuna doladım, erkeksi kokusunu içime çektim, arzum belimde alevlendi. O benim yeni kocamdı, kahretsin. Her gece birbirimizin yanında olmalıydık,

Çiğ sevişmelerin ardından birbirlerinin tadını çıkararak güneşleniyorlardı. Ama bunun yerine, lanet korsanlar akrabalarının eşlerini ve çocuklarını kaçıracak bunu mahvetmek zorunda kaldılar.

İnledi ve zonklayan sikiyle buluşmam için beni yukarı çekti. Elim pantolonundan aşağı kaydı ve kalın aletini kavrayıp sıktı. Elleri elbisemi yukarı çekti ve altındaki külotu aşağı çekti. İçimden çıkarken umursamadım ve külotu yerde bıraktım. Pantolonunu indirdi ve devasa sikini çıkardı.

Memlekette okuduğum eski aşk kitaplarından bir sahne gibiydi. Aslında küçük bir daireye dönüştürülmüş eski bir kütüphanede yaşıyorduk ve kitap rafları kitaplarla birlikte kalmıştı. Odamızı ailemizden ve küçük yaşam alanından ayıran duvarları sağlıyordu. Kız kardeşlerim ve ben raflardaki kitapları yutar, başka dünyalara ve başka zamanlara kaçırdık.

Beni kollarının arasına alırken dudakları boynumda gezindi. Hızlıca etrafıma bakıp etrafta kimsenin olmadığından emin olurken bacaklarım ona sarıldı. Sanki kader parkın bu kısmını sadece bizim için temizlemişti. Tek ses ağaçların tepelerinde esen rüzgâr ve yakınlarda fokurdayan bir dereydi.

Dudaklarım onunkilerle buluştu ve sikini amıma bastırdı. Beni yine biraz gerdi ve yırttı ama umurumda değildi, sızlanmadım da. Sadece Vrakius'un içimde olmasını istiyordum. O an tek vücut olmuştuk, tek vücut hareket ediyorduk, bedenlerimiz yavaşça üzerimize yıkanan zevk dalgalarıyla tırmanıyordu. Siki içime girip çıkıyor, inlemeleri artıyordu.

Beni hararetle öptü, dili ağzımın içine daldı, dilimi okşadı. Ben de onun bana verdiği aynı şevkle karşılık verdim. Beni özlemesini, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu fark etmesini istedim.

Aleti klitorisime sürtünüyordu ve ben de en büyük hissi yaşamak için onunla birlikte hareket ediyordum. Yeni kocama sarıldığımda başım dönüyordu, hayatlarımız birbirine karışıyordu, ta ki ben onun kollarında patlayana kadar, zevk dalgaları pelvisimden geçerken hızla hareket ediyordum. İnlemelerimin Jerakan'ın bile duyabileceği kadar yüksek olduğuna eminim ama o anda umurumda değildi.

İki saniye sonra Vrakius beni daha sıkı kavradı, daha hızlı hareket ederek tünelim tohumuyla doldurdu. Zevk dalgaları arasında sallanıp durduk, tek bir vücut gibi hareket ettik, inledik ve zevk azalana kadar birbirimize sarıldık.

Hâlâ içimdeyken, gözlerimizi kilitledik ve eğilip öpüşmeye başladık. Yavaşça çekildi ve beni yavaşça yere bıraktı. Hemen külotumu kapıp yukarı çektim ve elbisemi düzelttim.

"Teşekkür ederim, aşkım. Keşke bunu bu gece yatağımızın rahatlığında tekrar yapabilseydik ama beklemek zorunda."

Üzüntüyle başımı salladım ve döndüm çünkü Jerakan yakınlarda bekliyordu. Söyleyebileceğim hiçbir şey Vrakius'un fikrini değiştiremezdi zaten. Bir adım daha atamadan kolumdan tuttu ve yüzüm ona dönük olana dek beni döndürdü.

"Auryn, sen artık gerçekten benim hayatımsın. Lütfen seni doğuya göndererek neden güvende tutmak istediğimi anla. Söz veriyorum, buradaki korsanlar halledilir halledilmez seni almaya geleceğim." Gözleri dikkatle benimkilere baktı ve hiç tereddüt etmedi. Söylediklerinde ciddiydi ama beni geri gönderme kararına katılmıyordum. Tek yapabildiğim anlayışla başımı sallamak oldu.

"Bugün ayrılacağımıza dair içimde kötü bir his olsa bile mi?"

Bir an için yüzüme baktı. "Sanırım endişelisin, ama endişelenme. Çok yakında senin için geleceğim."

Yüzüne gülümsedim, sonra hızlı bir öpücük için daha eğildim. Düşüncelerimi ifade etmedim ve tartışmak istemediğim için ona uydum. Eve doğru yürürken beni kendine doğru çekti.

karavan ve kuzeydoğuya yöneldi.

Sınırdaki istasyona girdik, karavan beni bekliyordu, arkasından buhar püskürüyordu. İçinde üç kadın, iki çocuk ve iki minotor vardı. Hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korkmuşlardı. Çantamı bir koltuğun üzerine bıraktım ve Vrakius'a dönerek kendimi onun kollarına bıraktım.

"Sorun yok, aşkım. Yakında birlikte olacağız, söz veriyorum. Doğuya dönüyor olman beni çok rahatlattı." Son bir kez öpüştük ve ben içeri dönmeden önce vedalaştık.

Sürünerek karavana girdikten sonra, aramızda küçük çocuğuyla birlikte bir kadının yanına oturdum. Bana gülümsedi.

"Yeni mi evlendin?"

Başımı salladım. "Dünden önceki gün. Eve geldikten sonra bununla karşılaştık." Ellerimi açtım, kaşlarım çatıldı.

"Bu arada ben Catharine. Bu da küçük Ellie," dedi küçük kıza gülümseyerek. Saçlarından boynuz tomurcukları çıkan çocuğa baktım.

"Ben Auryn. Kocam da Vrakius. Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Kocam T'koi bizi ikinci kez uzağa gönderiyor."

Taurus Terra'yı geride bırakırken manzara kısa sürede pencereden uçup gitti. Yolculuk ilerledikçe sanki daha güvenli bir bölgedeymişiz gibi görünüyordu.

"Bu arada nereye gidiyorsunuz? Kızım ve ben Smoky Dağları'na, T'koi ve benim orada sahip olduğumuz gizli bir kaçamağa gidiyoruz. Etrafı daha küçük, daha güvenli köylerle çevrili."

"Bu çok güzel. Ailem kıyıdaki Sektör 800'lerde." Ah, onun küçük kaçamağına davet edilmeyi ve ailemi görmek zorunda kalmamayı ne kadar isterdim. Bu harika olurdu ama o davet etmedi ve ben de onunla yeni tanıştığım için bunu istemedim.

Bu konuda düşündükçe, Taurus Terra'ya yakın durmanın önemli olduğunu daha çok hissettim. Neden bu kadar güçlü hissettiğimi tam olarak kestiremiyordum ama içgüdülerim devreye girmiş ve bana oradan fazla uzaklaşmamamı söylüyordu. Bırakma noktam en uzaktaydı ve kimseye yük olmak istemiyordum.

Bir saatlik yolculuktan sonra durduk çünkü küçük çocukların tuvalete gitmesi gerekiyordu. Benim için mükemmel bir çıkıştı. Karavandan çıktım ve Catharine'i dükkâna kadar takip ettim.

"Dinleyin, lütfen şoförlere Taurus Terra'ya geri döneceğimi söyleyin. Kocamın bana ihtiyacı var ve doğuya gitmeyi doğru bulmuyorum. Endişelenmem gereken küçük bir çocuğum yok, yoksa giderdim."

Kolumu tuttu. "Bunu yapmak istediğine emin misin Auryn? Burası tehlikeli."

"Burada değil," dedim ellerimi sallarken. "Burası güvenli. Minotor bölgesinin aşağısında ve korsanların gittiği yerin batısında. Benim için endişelenme. Şoföre yola çıkmadan hemen önce söyle ve lütfen beni aramaya gelme. Kaçmam gerek."

"Tamam, senin için en iyisini sen bilirsin," dedi küçük dükkândan çıkıp yürüyerek eski yola geri dönerken beni izlerken.

Bölüm 7

Vrakius

Jerakan'ı durdurmamak ve Aurn'n'i kovalamamak için her şeyimi verdim. O da benimle gelebilir miydi?

Yalvardı da yalvardı. Karavan onunla birlikte uzaklaştığında kalbim ikiye bölündü.

"Görünüşe göre buradalar," dedi Jerakan, önümüzde gökyüzünde yoğun dumanların yükseldiği bir yoldan dönerken. *Hayır, Aurn buradan uzakta olan en iyi yerde.*

Yoldan çıktık ve tarladaki yangınlara doğru yaya olarak koştuk. Diğerleri oradaki yangını söndürürken, Jerakan ve ben eve koştuk. Neyse ki eşi ve çocukları çoktan gitmişti.

Evin içine doğru süzıldük ve ortalık sessizdi. Arka pencerenin hemen dışında bir şey gözüme çarptı. Jerakan'a sessizce el salladım ve pencereyi işaret ettim. O da başıyla onayladı ve yan kapıdan çıkıp arka bahçeye daldık. Yanan tarlalar batıdaydı ve minotorların çoğu yangını kontrol altına almaya çalışıyordu.

Evin köşelerine geldiğimizde iki uzaylı korsan bir kulübenin arkasına saklandı ve biz de hızla kulübenin yanlarına doğru yürüdük. Güney-Taupiler minotorlardan daha küçüktü ve kısa sürede onları kolayca ele geçirdik.

"Eşlerimizi ve çocuklarımızı alabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Elimdekini kabaca salladım.

Jerakan cebinden küçük bir zincir çıkardı ve uzaylılardan birinin ellerini arkadan bağlamak için kullandı. Bir tane de bana uzattı.

"Hazırlıklı mı geldin?" Elimdekini bağlarken güldüm.

"Her zaman hazır. Bu çok gerçek bir sorun." Jerakan kahkahalarına karşılık vermedi ama ben anladım.

Bu vahim bir durumdu.

İkisini yere itti ve kulübede bulduğu iple daha da sabitledi. "Şimdi, yoldaşlarınız nerede?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyoruz," dedi bir korsan, bizi cehaletine ikna etmeye çalışarak.

Kemerimden küçük bir hançer çıkardım ve diğerinin boğazına dayadım. "Biz aptal değiliz. Neredeler? Bize söylersen yaşamana izin veririz."

"Belki de öyle yaparız." Jerakan da uzaylısıyla aynı şeyi yaptı.

"İnan bana Taupis, seni hayatta tutmaktansa kanını döküp senden kurtulmayı tercih ederiz. Boğazını kesip açmak benim için sorun değil."

"Çok kalabalık. Dağılıyoruz." Mine konuştu, kutu gibi dişleri ağzının içinde dağınıktı.

Jerakan çoktan telsizinden yardım çağırmaya başlamıştı. "Hapishaneye, hatta bir hapishane gemisine gidiyorsun. Muhtemelen seni yüzmekten başka bir şey yapamayacak şekilde uzaya gönderirler." Bana baktı ve ben de ona uydum.

"Evet, kısa bir süre için yeterli yiyecek. Kadınlarımızın ve çocuklarımızın kaçırılmasını durdurmaya yardım etmeyenleri buraya gönderiyoruz."

"Biz her yerdeyiz." Jerakan'ın korsanı konuştu.

"Ve seni her yerde bulacağız. Eğer bu yapacağımız son şeyse." Korsan ona tükürdü.

Jerakan gömleğinden tutup onu sarstı ve başını hafifçe duvara vurdu. "Bunun bedelini ödeyeceksin, ufaklık."

Yardım çok geçmeden minotor ordusu şeklinde geldi. Bundan sonra korsanlara nasıl davranılacağı konusunda son sözü onlar söyleyecekti.

"Onları serbest bırakmayacağız. Buna bir son vermeliyiz," dedi komutanlardan Ajoe.

O ve diğer askeri personel, iki Güney Taupı'yı bir araya gelene kadar nezarethanelerine götürdüler.

ne yapılacağını belirlemek üzere bölgesel yetkililerle birlikte çalışacaktır.

Kısa süre içinde bölgede kalan diğerlerini yakalamak için dört farklı yöne giden ekiplerimiz oldu. Bazıları yolun yukarısında, karısını, oğlunu ve kızını kaçırmaya çalışan iki kişiyi daha yakalamış olan Tekkis adında başka bir minotor tarafından bulundu.

Jerakan ve ben durumdan haberdar olduktan sonra ihtiyaç duyabileceği her türlü yardımı sağlamak için hemen Tekkis Çiftliği'ne doğru yola çıktık. Oraya vardığımızda başka bir korsan saman tarlasına yanan bir meşale atmıştı. Neyse ki hemen içeri girip atları için kullandığı su yalaklarını alarak yangını söndürebildik. Meşaleyi tarlaya attıkları anda orada olduğumuz için bir meşale çok fazla zarar vermedi.

Yolun ilerisinde, bazı Güney-Taupiler dört yaşlarında genç bir buçukluğu yakalamıştı. Çılgık atıyor ve tekmeliyordu, şüphesiz kaçırıldığında bu şekilde tepki vermesi öğretilmişti. Kılıçlarımızı çekerek onu kolayca kurtardık.

"Diğerleri nerede?" Jerakan Taupilerden birini sallarken hırladı.

Uzaylı ağzını kapalı tuttu ve hiçbir şey söylemedi. Jerakan onu daha sert salladı ve hırlayarak yüzüne kapandı. "Seni lime lime edeceğim. Tekrar soruyorum, diğerleri nerede?"

Bu kez Taupis titredi ve başını salladı. "Lunabarge'da kamp kurmuşlar."

Ah! Sonunda! Bir cevabımız vardı. Jerakan uzaylıyı yanımıza aldı ve ben de iki korsanın daha ağaçların arkasına saklandığını gördükten sonra önden koştum. O noktada pek bir dövüş olmadı. Onların avantajı her zaman sayıları ve şaşırtmacalarıydı. Aksi takdirde, minotorlar canlarına okuyabilirdi. Şimdi elimizde üç kişi vardı ve orduyla buluşup onları teslimedecektik.

"Lunabarge. Oraya gidiyoruz. Destek getirin," dedim minotor askeri subaya.

Kısa bir süre sonra Lunabarge'a doğru yola çıktık. Burası nehirlerin birleştiği ve daha sonra farklı yönlerde ayrıldığı küçük bir topluluktaki. Ay suların üzerinde parlayarak akarsuların çalkantısını ortaya çıkarıyor ve burayı seyredilmesi gereken güzel bir yer haline getiriyordu.

"Orada, nehirlerin karşısında." Jerakan küçük gölün karşısında, hiçbir minotorun yaşamadığı ama kamp ateşlerinin etrafı aydınlatığı köşeyi işaret etti. Dürbünümü çıkardım ve ormanda bulunan Güney-Taupileri yakınlaştırdım. Ortada içinde insanların olduğu bir çadır vardı.

"İşte burası! Eşler ve çocuklar orada, ya da en azından bazıları orada."

"Belki de bize geri kalanların nereye gittiğini söyleyebilecek olanın bacaklarını kırmayız." Jerakan telsizini açtı ve yakındaki askeri birliklere kamp hakkında bilgi verdi. "Yeni karını beklediğinden çok daha erken geri alabilirsin."

İçimi bir rahatlama kaplarken kıkırdadım. "Evet, Auryn de bunu isterdi." Vedalaşmamızın anısı üzerimden akıp geçti ve ardında kontrol edemediğim bir kızarıklık bıraktı. Onun yumuşak tenini, kokusunu, belli bir şekilde hareket ettiğimde verdiği tepkiyi özlemiştim. Onu eve getirebilmek için muhtemelen yolda kervanı sollamam gerekecekti.

O akşam yüzün biraz altında Güney Taupi yakaladık. Kamplarındaki kadın ve çocukların ellerinde kalan tek şey olduğunu ve küçük bir mekiğin gelip onları almasını beklediklerini söylediler. Biz de kampı kurduk ve onlar yabancıları ek sorgulama için götürürken bekledik.

"En yakın bölgeler, Güney Taupilerin gittiği batımızdaki iki bölge bu çabaya yardım etmeyi kabul etti. Doğumuzdaki bölgede şu ana kadar herhangi bir sorun yaşanmadı." Joil bize anlattı. Uygulama bölgesinde çalışıyordu, insan olan karısını ve üç küçük oğlunu güvende tutabilmek için çiftliğini kardeşine vermişti. Güney sınırına en yakın yerde, Taupis bölgesinin çok yakınında yaşıyorlardı.

Geceyi güney sınırına yakın bir yerde geçirdim, karavanla seyahat etmek eski kamyonetimden daha hızlıydı. Belki de Auryn'i getirdiğimde bir karavan edinmeliyim. Lunabarge'da yaklaşık yüz

kişiyi yakaladığımızda Güney-Taupis'teki durum sakinleşmeye başladı. Keşke Aury'n

Böylece onunla konuşabilecektim. Şoför Ducoko'da bir tane olduğunu hatırladım ve onu aradım.

"Üzgünüm Vrakius, Auryn ilk durduğumuz yerde kaçtı. Peşinden giderdim ama kadın ve çocuklarla dolu bir karavan vardı ve bunu yapamazdım. Yerel polis merkezini aradım ve size haber vermek için sizinle irtibata geçeceklerini söylediler."

"Drakonlar. Onu göndermemeliydim. Nereye kaçtığını biliyor musun?"

"Catherine adlı kişiye göre, sizi bulmak için Taurus Terra'ya geri dönmek istemiş."

O noktada uyumanın bir anlamı yoktu. Karımı bulmak için kalktım. İyi olup olmadığını ya da yakalanıp yakalanmadığını merak ederken kalbim küt küt atıyordu. Bölgemizdeki Güney-Taupileri kontrol altına almıştık ama diğerlerinin artık orada olmadığını garantisi yoktu.

"Jerakan, seni rahatsız etmek istemem ama Auryn Taurus Terra'ya yürüyerek geri döndü. Onu bulmalıyım çünkü dışarıda tek başına dolaşıyor."

Jerakan doğrulup oturdu. "Evet, tabii ki.

Hadi gidelim." "Sorun olmazsa sen uyurken ben sürerim."

Karavanla yola çıktım ve arkada yük olmadan çok daha hızlı seyahat ettik. Taurus bölgesinden kolaylıkla geçtik ve bu sefer sorun çıkmadığı için rahatlamıştım. Kamyonuma ulaşmak için son süratle üç saat yol almamız gerekti.

"Jerakan, yardıma ihtiyacın olursa beni çağır." Minotorların birbirlerini selamladığı şekilde ellerimizi birbirine değdirmek için uzandım.

"Sana da aynısı, Vrakius. Yeni eşin için en iyisini diliyorum. Tohumunuz ailenizi zenginleştirsin."

Auryn'i bulmak zorundaydım. Yapmam gereken ilk şey Auryn'in indiği istasyona geri dönmek ve onu kimin gördüğünü sormaktı. Arabayı sürerken ve Taurus Terra'dan ayrılırken gözlerim engebeli araziye odaklanmıştı. Bunu yaptıktan sonra, artık onu bölgedeyken hissettiğim gibi yakınımnda hissetmiyordum. Taurus'tan bir saat uzağa gitmek beni endişelendiriyordu ama yine de kalbime güvenmek zorundaydım. Biraz düşündükten sonra eve dönmek için arkamı döndüm. Auryn çoktan bölgeye varmış ve yakında çiftliğimi arıyor olabilirdi. Muhtemelen çiftliğimi ve nerede olduğunu soracaktı. Eğer kalbim beni aşkıma doğru götürüyorsa, oraya giderdim.

Çiftliğime dönerken Auryn'den bir iz var mı diye gözlerimi dört açtım. Bunu yapabildiğim her yerde durdum ve onu görüp görmediklerini sordum. Hiçbiri görmemişti. Bulduğum yol kuzeydoğu köşesinden direkt bir rota değildi ve muhtemelen o da bu yoldan geçiyordu.

Lukie, çiftlikteki baş yardımcım, onu çiftliğin yakınlarında hiç görmemişti. Hover scooter'ımı çıkardım, böylece kamyon için bir yola ihtiyaç duyma endişesi olmadan geniş alanlarda seyahat edebilecektim. Scooter'ın arkasında başka bir sürücü için yer ve çantası için bir raf vardı. Lütfen kalbim, aşkıma bulmama yardım et.

Bölüm 8

Auryn

Belki de karavandan inmek şimdiye kadar aklıma gelen en akıllıca fikir değildi. Daha önce hiçbir yere otostop çekmemiştim ve Güney-Taupiler insanları kaçıırken, bir araç bulmaya çalışmak konusunda çok endişeliydim. Ama Taurus Terra'ya çiftlik aletleri taşıyan bir kamyon dolusu minotor beni götürmek isteyip istemediğimi sorduğunda, kim reddedebilirdi ki?

"Çok teşekkür ederim. Taurus Terra'daki kocam Vrakius'a geri dönmeye çalışıyorum."

"Ben Neofin ve bu da Durrios. Çiftliklerimize ekipman getiriyoruz. Vrakius? Onu tanımıyoruz. Çiftliğinin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Orta batı dedi. Evlendikten sonra oraya gidiyorduk ve Güney Taupiler gelip tarlaları ateşe veriyor, kadınları ve çocukları esir alıyordu. Beni aceleyle doğuya, oradaki ailemin yanına giden bir kervana bindirdi. Bunu yapmaması için ona yalvardım ama yine de kervana bindim. Öylece çekip gitmek içime sinmedi. Ona yardım etmek istedim ve ilk mola yerinde atlayıp buraya döndüm. Sınırdaki beklemek zorunda kalsam bile ona daha yakın olacağım için kendimi daha güvende hissedecektim."

Neofin güldü. "Siz kadınlar çok inatçısınız. Karım, Ceila, o da sizin gibi. Büyük bir gölün yakınında yaşıyoruz ve o asla gitmez."

"Doğru, Tiffany de öyle." Daha fazla kahkaha var.

Arkama yaslandım. En azından evlerinde eşleri olan ve benim durumumu anlayan güzel minotorlarla seyahat edebiliyordum. "Nereye gideceğimden emin değilim ama biraz daha yaklaşabilirsem çok iyi olur."

"Sizi daha yakına götürebiliriz, hatta belki o yöne giden bir kervana bile bindirebiliriz. Ama önce ekipmanları çiftliğimize götürmeli ve bu kamyonu geri almalıyız."

"Anlıyorum. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Arkama yaslandım ve şakalaşmalarını dinledim. Benim takside olmam onları hiç rahatsız etmiyordu. Arada bir bana nereli olduğum ve Vrakius hakkında ne düşündüğüm gibi sorular soruyorlardı. Ne diyebilirdim ki? Benim için gerçekten ilk görüşte aşktı. Çok kısa bir süre içinde iki kez birlikte olmuştuk ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyordum. Kaderin işleyişi çok garipti. Ben de onları merak ediyordum.

"Sorabilir miyim, eşlerinize hemen aşık oldunuz mu?"

Daha fazla kahkaha. Durrios bana döndü.

"Kader kararsızdır, ama evet. Tiffany başlarda benimle pek ilgilenmiyordu ama ben tamamen ona odaklanmıştım." "Hayır, Ceila ve ben evlendiğimizde kendimizi çok rahat hissettik." Neofin başını salladı.

"Tiffany birkaç gün mü sürdü? Aylar mı?"

"Başka seçeneği yoktu. Evleniriz, çiftleşiriz. Bu içgüdülerimizde var. Size birkaç hafta sürdüğünü söylerdi. Sanırım her şeyden korkmaya başladı ve o *duygusal* duvarlardan birini ördü. İlk seferde hamile kalmak yardımcı oldu. Karnında büyüyen küçük bir çocukla beni sevmeye başladı. Ve şimdi iki çocuğumuz var. Bir kız ve bir erkek."

Çocuklardan ve balayında hamile kalmaktan bahsedince karnım kıpırdadı. Bu çılgınca olmaz mıydı? Çiftliklerine doğru yola devam ederken arka koltukta uyukluyordum. Vrakius rüyalarımın çıkıyordu ve kamyon aniden durduğunda ileri atılarak onun adını haykırdım.

"Üzgünüm Auryn, o burada değil."

Başımı ovuşturdum ve gülümsedim. "Rüyamda onu görüyordum."

"Çiftliğimizdeyiz. Gidebildiğimiz kadar uzaga gittik. Eğer iki gün daha buralarda takılmak

istersen, birimiz seni daha yakına götürebilir." Neofin gülümsedi.

"Çok nazıksınız. Yine de endişeliyim ve o tarafa yürüyerek gitmek istiyorum. Çok uzak olduğunu biliyorum.

yürüyeceğim, ama belki başka bir araç bulabilirim."

"Sadece çok dikkatli olun. Eğer Güney-Taupiler Toroslar'da aktifse, tehlikede olabilirsiniz." Durrios kamyondan inmeme yardım etmek için elini uzattı.

"Teşekkür ederim. Dikkatli olacağım."

Güney batı yolunda yürürken güneş kısmen gözlerime vuruyordu. Toprakta geçindikleri ve seyahat etmeye ihtiyaç duymadıkları bu bölgelerde fazla trafik yoktu. Gökyüzü güneydoğuya doğru kızgın koyu bir griye bürünmüştü, körfezden gelen bir fırtına vardı. Havanın nasıl olduğu, bunun bir kasırga mı yoksa küçük bir fırtına mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çantamı yanıma alarak yürümeye devam ettim.

Çok geçmeden güneş bulutların arasından kayboldu ve iri yağmur damlaları düşmeye başladı. Taurus Terra'da ve komşu bölgelerde, benim geldiğim yerdekilere kıyasla korkunç fırtınalar olabileceğini duymuştum. Bir şimşek çakması ve ardından gelen gök gürültüsü fırtınanın birkaç mil ötede olduğunu gösteriyordu. En azından en kötü kısmı henüz bana ulaşmamıştı.

Sağanak halinde yağan yağmur ve rüzgâr saçlarımı ve elbisemi savurarak tökezlememe neden oldu. Birinin, herhangi birinin ıssız yoldan gelmesini ne kadar da isterdim. Yoldan uzakta bir çiftlik duruyordu, evin pencereleri aydınlıktı, kenarda küçük bir gölet vardı ve uzakta yaban domuzu ve sığırlar tarlalarda güven içinde ve sağlam bir şekilde kaynaşıyordu.

"Hey, bayan!"

Bir kadın elindeki havluyu sallayarak ve bağırarak yola doğru koştu.

"Ben mi?" Yağmur yüzüme vururken durdum ve el salladım.

"Evet. Bir yere mi yürüyorsun?" Bana doğru ilerlemeye devam etti.

Yağmur onu duymamı engellediği için ben de dönüp ona yaklaştım. "Evet, yeni kocamın çiftliğine doğru yürüyorum. Güney-Taupiler yüzünden ayrıldık."

"Seni zavallı şey. Bir şeyler atıştırırken içeri gelip kurulanmak ister misin?"

Başımı salladım. Gök gürültüsünün patlaması onu evine kadar takip etme isteğimi artırdı. En azından dışarı çıkmadan önce fırtınanın dinmesini bekleyebilirdim. Akşam hızla bastırılmış ve karanlığı daha da artırmıştı.

Eve girdikten sonra kadın bana bir havlu uzattı ve beni şöyle bir süzdü. "Üzerinizi değiştirebileceğiniz kuru kıyafetleriniz var mı? Bunları sizin için yıkayabilirim. Bu arada, ben Candace. Bunlar benim küçük canlarım, Lewis, Mari ve küçük toot da Winsy."

"Merhaba. Ben Aurn Ridge... Vrakius Tarvir ile yeni evlendim. Batı merkez bölgesinde bir çiftliği var ve ben de ona geri dönmeye çalışıyorum."

"Kocanızdan nasıl ayrıldınız? Güney-Taupilerin başkalarını kaçırmaları nedeniyle işler pek güvenli değil. Bazılarının daha güneyde olduğuna inanıyorum."

"Kuzey merkeze yakınlar."

Eliyle ağzını kapattı. "Buranın biraz güneydoğusundaki Lunarbarge'a yapılan baskını duymuştuk. Birçok Taupi'yi yakalamışlar ve kaçırdıkları kadın ve çocukları serbest bırakmışlar."

Ona buraya nasıl geldiğimi anlattım. Hikayemden büyülenmiş bir şekilde dinledi.

"İnanılmaz. Sizi ayırmaya çalışan çok şey oldu. Bu minotorlarla ilgili bir şey var, son derece sadıklar ve kendilerine ait olanı koruyorlar. Seni gönderdiyse, güvenliğin için en iyisinin bu olduğunu düşünmüştür. Ayrılma konusunda kötü hislerin olduğunu mu söylüyorsun? Acaba yol boyunca başlarına bir şey mi geldi?"

Candace'in tatlı bir anne mizacı vardı. Benden daha büyüktü ve çok besleyiciydi. Çocukları onun isteklerine itaat ederdi. Kafalarında boynuz olmadığını fark ettim ama yüz hatları minotora

benziyordu. İnsan ve minotorun güzel bir karışımı.

"Ho, baban geldi," diye gürledi yüksek bir ses ve arka kapı çarpıldı.

Tam zamanında arkamı döndüğümde devasa bir minotorun kapıdan içeri girdiğini gördüm.

Gözleri

Candace ve sonra onun üç küçük çocuğu. Sonra da bana. Kaşları merakla kalktı. "Huntagar, bu Auryn. Auryn, Huntagar." Candace gülümsedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi

Huntagar. "Ben de."

"Auryn yeni kocasının çiftliğine doğru yürüyordu. Kısa süre önce Vrakius Tarvir'le evlendi." Candace açıkladı.

Huntagar bir an düşündü. "Evet. Buraya Vrakius ile aynı gemide geldim."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi? O harika bir koca. Ona anında aşık oldum."

Candace, Güney-Taupiler'de neler olduğunu, Vrakius'un beni nasıl doğuya gönderdiğini ve içgüdülerimi takip edip nasıl geri döndüğümü anlattı.

"Güney-Taupalar bugün büyük bir yenilgi aldı. Sanırım kocanız da onların çöküşünden sorumlu olanlar arasındaydı. Yüzden fazlasını bölge hapishanesine götürdüler. Ayrıca çok sayıda kadın ve çocuk ailelerine kavuştu."

"Olamaz! Oh, hayır, yani *bu iyi*, ama bu Vrakius'un beni almak için doğuya gideceği anlamına geliyor ve ben buradayım!"

Huntagar güldü. "Endişelenmeyin. Onunla temasa geçeceğim. Henüz bir Taurus telsizin yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır, tüm bunlar olduğunda sınırı yeni geçmiştik." Kendimi yenilmiş hissederek yere baktım. Şimdi Vrakius beni almak için doğu kıyısına gidecek ve ben orada olmayacağım. Çok endişelenecek.

Huntagar Vrakius'un yerini bulmaya çalışırken birkaç telefon görüşmesi yaptı. "Tamam, anlıyorum. Evet. Teşekkür ederim Jerakan.

Bu çok iyi. Eğer yapabilirsen. Olur. O gelene kadar onu misafir edeceğiz." "Eee?" Kaşlarım kalktı.

"Jerakan ilk durakta indiğinizi kervan şoföründen öğrendiğini söyledi. Çiftliğine geri dönüyor ve sizi bulmayı umarak oradan hareket edecek. Eğer durum buysa, buradan geçecektir."

"O zaman yolda beklemem mi gerekiyor?"

"Jerakan, Vrakius'la temasa geçip ona nerede olduğunuzu söyleyeceğini söyledi. O gelene kadar sizi burada ağırlayacağız." Sırıtarak masaya doğru ilerledi ve oturdu.

"Güzel, anlaştık o zaman. Auryn ve ben iyi arkadaş oluyoruz." Candace masanın üzerine dev bir tencere koyarken gülümsedi.

"Boarius yahnisi. Hiç boarius yedin mi?" Huntagar sordu.

"Ben aldım. Çok beğendim. Domuz etine benziyor ve biraz da sığır eti var." Candace'a göz kırptım, o da yemeği tanımlamamı onaylarcasına başını salladı.

"Ona Auryn Teyze diyebilir miyim?" Lewis sordu.

"İnsana çok benziyorsunuz, çocuklarım." Huntagar güldü.

"Evet aşkım, yapabilirsin." Candace bana döndü. "İnsan geleneklerimi de getirdim. Çok geniş bir aileden geliyorum."

"Bu çok güzel. Büyürken evimde sadece annem, babam, iki kız kardeşim ve ben vardık. Büyükannem ve büyükbabam ben doğmadan önce ölmüşler. Teyzelerim ve amcalarım da çok uzaklara dağılmışlar, onları hiç göremedik. Çok fakir bir aileden geliyorum." Yere baktım, bunun utancı üzerimdeydi.

Candace masanın öbür ucuna uzandı. "Hepimiz öyleydik. Ailem eski Ohio Nehri Vadisi'nde bir araya geldi. Orada insan toplulukları var ama genç hanımlar, en azından çoğu, genetik eşleşme yolunu seçiyor. Ben de öyle yaptım ve hiç pişman değilim." Huntagar'ın elini tuttu ve sıktı. Aralarındaki etkileşim içimi ısıttı. Vrakius'u özlemiştim.

Bölüm 9

Vrakius

Hover scooter küçük bir derenin üzerinden zum yaparak geçti. Saatlerdir araba kullanıyordum, Taurus Terra'nın kuzeydoğu köşesine doğru gidiyordum. Telsizim çaldı ve cevap vermek için kenara çektim.

"Jerakan, haber var mı?"

Kıkırdadı. "Merhaba Vrakius. Haberlerim var. Auryn'in nerede olduğunu biliyorum." Kalbim çılgınca çarpıyordu. "Nerede?"

"Huntagar Vogan'ın çiftliğinde. Siz gelene kadar ona ev sahipliği yapacaklar."

Bir an düşündüm. "Evet, Huntagar'ı tanıyorum. Benimle birlikte gemiyle gelmişti. Ama nerede yaşadığını tam olarak bilmiyorum."

"Koordinatları gönderiyorum."

"Teşekkür ederim, Jerakan. Çiftliğime dönüp kamyonetimi alacağım. Şu anda bir hover scooter üzerindeyim."

"Orada seni bekliyor olacak."

Zaten bütün gece araba kullanmıştım, vücudum yorgunluktan çarpılmıştı. Auryn'le birlikte olmayı ne kadar istesem de, yola çıkmadan önce birkaç saat uyumam gerekiyordu. Arabayı çiftliğe geri götürdüm ve biraz kestirdim. Beş saat sonra, irkilerek uyandım. *Beş saat!* Bu kadar uzun uyumaya niyetim yoktu ama Auryn'in güvende olduğunu bilmek rahatlamama yardımcı oldu.

Kamyona atladım ve Vogan çiftliğine doğru yola çıktım. Eski yol boyunca uzanan, arkasında boarius sürüleri olan bir yerleri vardı. Sığır tarlaları daha da gerideydi. Sığırlarının uzun boynuzları vardı ve bu tür bu bölgede iyi bilinirdi.

Park edip kapıya doğru ilerlerken sabah güneşi arkamdan vuruyordu. İçeride bir kadının ailesini kahvaltıya çağırdığını duydum. Sonra eşimin konuştuğunu duydum ve kalbim hızlandı.

"*Vrakius!*" Auryn kapı açıldığında ciyakladı ve kendini kollarıma attı. "Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum, ama sanki bir ömür gibi geliyor." Yüzüme öpücükler yağdırdı ve dudaklarımız buluştu. Kendime birinin evinde olduğumuzu ve küçük çocukların bizi izlediğini hatırlatmak zorunda kaldım.

"Bu Candace. Kocasını Huntagar çoktan tarlaya gitti. Bu küçükler de Lewis, Mari ve küçük Winsy."

Candace ellerini bir havluya sildi ve bana merhaba demek için barın etrafına geldi. "Huntagar seni tekrar görmek için sabırsızlanıyor." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Auryn ve ben de çok hızlı arkadaş olduk."

Lewis adındaki kişi bana, "Ben ona Auryn Teyze diyorum," dedi.

Auryn'e kaşlarını kaldırdım. "Şunu bil ki, bir minotor çiftlik sahibinin karısı olmayı çok seveceğim." Parmakları benimkilerin arasından kıvrıldı.

"Kahvaltı için tam zamanında geldiniz. Kızarmış boarius şeritleri, büyük tavuk yumurtaları ve taze bisküvilerim var. Güneyli insan ve minotor yiyeceklerinin bir karışımı."

Gülümsedim. "Evet, Alia Terra'da insan yemeklerini çok iyi bilirim."

Auryn yanıma oturdu ve birlikte lezzetli bir yemek yedik. Boarius'tan bir ısırık alırken başını salladı. "Bu benim yeni favori etim."

Kıkırdadım. "Güzel, çünkü evimde sığır eti servis etmiyorum. *Ahem. Bizim* evimizde." Auryn ve ben birbirimize sevgi dolu bakışlarla baktık. Onu kollarıma almak ve tekrar benim yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Eski arkadaşını görmek ister misin?" Auryn elimi tuttu, onun yattığı misafir odasına doğru

yürüdük ve çantasını topladık.

"Evet, sanırım yapmalıyım." Huntagar'ı görmek istiyordum ama aynı zamanda Aury'n'i eve götürmek ve

onu kendime.

Candace çocuklarıyla birlikte tarlaya doğru ilerledi. Huntagar tarlanın arka tarafına yakın bir yerde durmuş, atlarla dolu bir otlığa saman atıyordu.

"Vrakius, ne yazık ki! Arkadaşım." Huntagar bizi yarı yolda karşıladı ve ellerimizi birbirine dokundurarak selamlaştık.

"Seni tekrar görmek harika, Huntagar. Kendin için iyi şeyler yapmışsın." Candace'a ve üç çocuğuna baktım.

Karısının yanına gitti ve kolunu ona doladı. "Evet, o en iyisi. Ve neredeyse beş yıldır birlikteyiz. Düşünsene, birkaç yıl içinde Auryn'le sen olacaksınız."

Auryn kıkırdadı ve ben de onu yanıma çektim. "Bunu çok isterdim. Şu anda dünyanın merkezi kesinlikle o. Gençler gelmese bile, çok mutlu bir minotor olarak öleceğim."

Huntagar'ın benden daha büyük bir çiftliği var. Bana atların yanı sıra daha fazla boarius eklemem için fikirler verdi, çünkü bu minotor bölgesinin temel eti.

"Aileme biraz boarius kurutulmuş et göndermeyi çok isterim." Auryn ailesinin bol bol yiyeceğinden emin olmak istiyordu.

Öğleden sonra kamyonu yüklerken "Eşimi ağırladığınız için teşekkür ederim," dedim. Candace, Huntagar ve çocukları etrafımızda toplandılar.

"Bizimle kalmasından büyük keyif aldık. Buraya pek fazla ziyaretçi gelmez. Seni tanımaktan keyif aldım Auryn," dedi Candace karıma.

Auryn bana dönmeden önce ona ve her bir çocuğa sarıldı. Kamyonete yerleştik ve güneye, Tavar Çiftliği'ne doğru yola çıktık.

"Endişenizi göz ardı edip buraya geri döndüğüm için özür dilerim."

"Her şey yolunda. Kervan şoförü Carolina Terra'ya vardıklarında kervanın bozulduğunu söyledi. Ne de olsa sizi ailenize götüremeyecekti."

"Hmm. Kaderin işleyişi komik. İçimde bir his vardı ama daha çok bana ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm." Elini kendime çektim ve dudaklarıma götürdüm. "Sana ihtiyacım var."

Çiftliğimize ulaşmak için gereken birkaç saat boyunca kamyonu yeterince hızlı süremedim. Auryn'in gözleri tarlaları, hayvanları ve evi gördükçe büyüyordu.

"Her şeyi nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum. Size her alanda yardımcı olmak istiyorum."

Güldüm. "Yapacaksın. Sana bu konuda her şeyi öğreteceğim. İnsan geleneklerini de dahil etmek istiyorum."

Kendinizi en az benim kadar evinizde ve rahat hissetmelisiniz."

İçeri girdiğimizde gözleri evi inceledi. Mutfak oturma odasına açılıyordu. Dev bir şömine, yaşam alanını içerideki uyuma alanlarından ayırıyordu. Bana en az üç yatak odası inşa etmem ve ihtiyacım olduğunda daha fazlasını ekleyebileceğim bir oda yapmam söylenmişti. O zamanlar bir karım yoktu. Şimdi var ve onun ne kadar çekici olduğunu görebiliyorum, üç yatak odasının yeterli olup olmayacağını merak ediyorum.

"Bayıldım! Çok rustik ve hoş. Ahşap işçiliğini, zanaatkar tarzını seviyorum."

"Ev kesinlikle insan esintili olsa da minotor tarzı. Bir banyomuz var, çünkü minotorların Tariat'taki her evde sadece bir tane banyosu vardı. Büyük bir banyo."

İçeri adımını attı, gözleri büyük taş küvete gitti. Duvardan sarkan duşun etrafını 360 derecelik bir perde sarıyordu.

"Bu çok büyük. Kütüphanedeki dairemizde küçücük bir banyomuz vardı. Küçücük bir duş kabini, küçücük bir lavabo ve tuvalet. Babamın tuvaletin üzerine astığı raflar dışında depolama alanı yoktu. Burası devasa. Keşke ailem de buraya gelip bunu görebilseydi." Bana döndü ve gözlerini dikerek

bana baktı.

"Ailenizin buraya gelmesini çok isterdim ama yetkililer buna asla izin vermez. Keşke durum farklı olsaydı."

"Biliyorum." Başını göğsüme yasladı. "Rüya görebiliyorum. Her neyse, ben gidince işleri çok daha kolaylaştı. Ve kız kardeşlerim eşlerini aldıklarında daha da iyi olacaklar. İnsan kolonilerinde her çiftte çok az yiyecek ayrılır. Ailemi tanıyorsam, bunu başkalarıyla paylaşacaklardır."

İnsanların kendi gezegenlerindeki kötü durumları beni rahatsız ediyordu. Neden böyle olmak zorunda olduğu beni minotor topraklarındaki akrabalarım için minnettar kılıyordu. Bol miktarda yiyeceğimiz ve dost canlısı komşularımız vardı. Ne zaman bir ihtiyacımız olsa birbirimize yardım ederdik.

"Burası da benim yatak odam."

"*Bizimkiler.*" Auryn bana döndü, gözleri benimkilerle kilitlendi.

Eğildim ve aramızdaki boşluğu kapattım. Kalplerimiz göğüslerimizde arzuyla çarpıyordu. Kollarını kabaca kavrayıp dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdiğimde inledi. Yumuşaklığı bana açıldı, dillerimiz birbirine değdi ve reddedilemeyecek bir tutkuyu ateşledi.

Elleri pantolonumun kemerine gitti. Ona yardım ettim ve çok hızlı bir şekilde kıyafetlerimi çıkardım. Ellerini kaldırdı ve ben de elbisesini çıkardım. Diz çökerek arkasındaki bağı uzandım ve tatlı göğüslerini saklayan sutyeni açtım. Auryn külotunu çıkardı ve birbirimizin önünde çıplak durarak durakladık, sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, yatağa doğru yuvarlanırken yumuşak ve çıplak vücudu benimkine sıkıca bastırıyordu. Ellerim onun pürüzsüz teninde amaçsızca dolaşıyor, zevk noktalarını buluyor ve sonra onu hafifçe gıdıklıyordu. Vücudu anında tepki verdi, zevk damarlarında dolaşıp leğen kemiğine yerleşirken sırtı kamburlaştı.

Auryn tekrar yastıkların üzerine uzandı ve gülümsedi. Kollarını açarak beni üzerine yerleşmeye davet etti, bacakları açıldı. Dizlerinin arasına süründüm, üzerine eğilirken ağırlığının çoğunu dizlerimin üzerinde tutarak aşkıma zarar vermedim. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için başını kaldırdığında kolları boynuma dolandı. Öpücük aletimi ısıttı, kanla dolmasına, uzamasına ve sertleşmesine neden oldu. Ve düşününce, o tamamen benimdi. Ne zaman istersem ona sahip olabilirdim.

"Oh Vrakius, tek istediğim bu. Bu, şimdi, tam burada. Sen benimlesin." Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, elleri sırtımda dolaşıyor, tırnakları içime batıyordu.

"Seni seviyorum Auryn Tavis. Sen benimsin." Öpüşmelerimizin şiddeti artıyordu, sanki birbirimize açmıştık, sanki bu aramızdaki son öpüşme olacaktı.

Elim vücudunda gezinirken inledi. O anı başlatmak için, benimle birlikte kendini kaybetmesini izlemek istedim. Elimin bir sonucu olarak boşalırken yüzündeki coşkuyu almak istedim. Bu durum sikimin sertleşmesine neden oldu, kendimi zor zapt ediyordum.

Auryn inledi, ben başımı eğip gergin bir meme ucunu emerken başı yana doğru yuvarlandı.

Bölüm 10

Auryn

Vrakius beni şefkatle, nefes nefese bırakan ve daha fazlasını istememe neden olan zevkin doruklarına çıkardı. Hep daha fazlasını istiyordum. Ona doyamıyordum. Serbest bırakılma ihtiyacım, birinin bir uçtan diğerine fırlattığı bir ok gibi vücudumda patladı. Sarsıntılar karnımın altından başlayıp bacaklarıma ve ayak parmak uçlarıma kadar yayıldı. Dev eli bacaklarımin arasında kalırken vücudum patladı, parmakları yumuşak, ılık yarığında geziniyor, klitorisimin üzerinde dönüyordu. Dudakları meme ucumu nazikçe emdi.

"Oh evet! *EVET!*" Sırtım yukarı doğru kalktı ve inlemelerim o kadar yüksekti ki çiftliğin yakınında yaşayan diğerlerinin beni duyabileceğini biliyordum. Onun kollarında olmak, Vrakius'un ben kontrolümü tamamen kaybederken beni izlemesini sağlamak, dünyada istediğim tek şeydi.

Bedenim sanki yıldızların arasında süzülüyormuşum gibi zevkten sarsılıyor, soluduğum hava içimi yakan ateşi tutuşturuyordu. Yavaşça aşağı indim ve elini iterek tekrar yastıkların üzerine yığıldım.

Vrakius üzerimde geziniyordu, vücudu kaskatı kesilmiş, beni ele geçirmeye hazırdı. Ona uzandım, yüzünü kendime çektim, dudaklarımız birbirine yapıştı, dillerimiz ileri geri gidip geldi. Beni ağzıyla tüketti, elleri çıplak tenimde geziniyordu. Pelvisimi kaldırırken bacaklarım beline dolandı. Islak ve onu kabul etmeye hazırdım, bekâretimi kaybetmekten iyileşmişim ve onun içimde olmasına çok hazırdım.

"Seni seviyorum." Vrakius zonklayan sikini alıp bacaklarımin arasında döndürdü. İçine girdiğimde zevk yeniden kıvılcımlandı.

"Seni içimde istiyorum. Bana sahip çık, Vrakius. Beni senin yap."

Kocaman sikini kaygan tünelimizin açıklığına bastırırken inledi. Etrafında gerildim, ama ilk seferinde hissettiğim yakıcı acı yerine, bu sefer vücudum ısındı, onu istedi, ona ihtiyaç duydu.

Yavaşça siki içime doldu, beni gerdi. Başı girişte olana kadar sonuna kadar girip sonra geri çıkarken inledim. İnledi, güçlü kolu beni tutuyordu. Eğildi, içime girip çıkarken dudaklarımız tutkulu bir öpücükle birbirine çarptı. Vücudum yatağa gömüldü ve onun itişleriyle buluşarak kalktı. Kocaman siki şişmiş klitorisime sürtünerek kontrolümü tekrar kaybetmeme neden oldu.

Bedenlerimiz uyum içinde hareket etti, ikimiz de inledik, anın içinde kaybolduk, ruhlarımızı birleştiren ve bizi dağın zirvesine çıkaran zevkte kaybolduk. Pelvisim patlarken birlikte yükseldik. Ona yapıştım, tırnaklarım sırtına batıyordu. Sırtım kamburlaştı.

İleri atıldı, sertçe itti. Aleti beni tamamen doldurdu ve bana çok istediğim şeyi verdi. Bir bebek ve bir aile istiyordum. Zevk içimizden geçerken birbirimize sarıldık, bizi zirveden zirveye taşıdı.

Son bir kez daha içime girerken derin bir nefes aldım. Birbirimize sarıldık, ayrılırken dudaklarımız birbirine değdi ve nefes nefese kaldık. Kendini üstümde tuttu, ellerinin üzerinde dinleniyordu, horozu hala içimdeydi. Tünelimi sıktım ve o inledi, gözleri bana gülümsüyordu. Dudaklarımız yeniden buluştu, tutku henüz tam olarak sönmemişti. Vrakius yavaşça çekildi ve yana, sırt üstü yuvarlandı.

El ele tutuşarak ve sadece nefes alarak sessizce uzandık. Memnuniyet büyük dalgalar halinde üzerime geldi. Burada sonsuza kadar böyle kalabilirdim. Böylesine güçlü bir orgazmın ince artçı şokları vücudumu sarstı. Kalbim aşkla doluydu. Gülümseyerek ona döndüm. Elim uzun saçlarının arasından yüzünün ve boynuzlarının açılarını takip etti.

"Nasılsın aşkım?" Derin sesi ruhumun derinliklerine yerleşerek benimle bağlantı kurdu. Hayatımın geri kalanında duymak istediğim bir ses.

"Mükemmel. Kesinlikle mükemmel."

Bana doğru yuvarlandı ve beni kollarına çekti. Orada o kadar uzun süre yattık ki uykuya daldık. İkimiz de ayrı olmanın stresinden, gezmekten ve araba kullanmaktan yorulmuştuk. Sonunda birbirimizin kollarında tam bir memnuniyet içindeydik.

Saatler sonra uyandığımda Vrakius yuvarlanmıştı ve usulca horluyordu, ben de banyoya gittim ve taş küvette ilk duşumu aldım. Sonra küveti sıcak suyla doldurdum ve dibe çöktüm. Ben küçük bir kızken ailem küçük bir apartman dairesinde yaşıyordu ve orada bir küvet vardı. Kız kardeşlerimle birlikte banyo yapardık ve bunu çok severdik. Şimdi ise daha büyük bir küvetin lüksüne ve çiftliğin sessizliğine sahiptim. Dışarıda sadece sığırların sesleri duyuluyordu. Boariuslar bile bir araya toplanıp mışıl mışıl uyuyorlardı.

Buharlı su beni o kadar rahatlatmış ki tekrar uyuyakaldım.

"Aşkım ne yapıyor? Küvetin içinde sürükleniyor mu?" Vrakius küvetin yanında duruyordu, hâlâ çıplaktı, yüzü parlak bir gülümsemeyle gerilmişti.

"Oh, evet. Özür dilerim. Duş aldım, sonra küveti denemek istedim. Bana katıl. Sıcak suyla tazeleyeceğim."

Kocaman bacaklarını bükerek karşıma oturdu. Küvet benim için büyük olsa da onun uzanabileceği kadar büyük değildi. Soğuk su yarıya kadar boşaldı ve biz onu sıcak suyla doldurduk. Parmaklarım büzüşmüştü ama umurumda değildi. Uzun zamandır seyahat ediyordum ve Huntagar ile Candace'ın evindeki hızlı duş beni pek rahatlatmamıştı.

"Buraya gel, çok uzaktasın."

Döndüm ve sıcak buharlı suyun bizi ıslak eriştelere dönüştürmesine izin verirken Vrakius'a karşı rahatladım. Sertliği arkamda şakacı bir şekilde sallanıyor, parmakları göğüslerime uzanıyordu. Kulaklarımın dibinde usulca inlerken kıkırdadım.

"Bir tura daha hazırım."

Arkamı döndüm, kendimi onun üzerine yerleştirdim, yüzümü ona döndüm ve bir öpücük için eğildim. Tekrar kıkırdayarak geri çekildim ve pervazdaki süngeri kapıp sabunladım.

"Sen kirli bir çocuksun, önce seni temizlemem gerek."

Ben onun devasa vücudunu yıkarken inledi. Aleti sabunlu ellerimde uzadı ve ben şiddetle ovarken onları kavradı.

"Hayır, bu şekilde değil," diye hırladı.

Kıkırdadım ve ellerimi duruladım. "Endişelenme. Temizsin."

Küvetteki su boşalırken bir havlu kapıp kurulandığımda kaşlarım kalktı. O

Banyodan çıkarken bana saldırdı ve beni kendine doğru çekti. Dışarıda ay yükselmiş ve pencerelerden gümüşü bir ışık saçıyordu. Aksi takdirde her yer karanlık olurdu. Tökezleyerek yatak odasına geri döndük ve kollarını bana açarak yatağa uzandı.

"Benim sıram." Yatağa zıpladım ve üzerine sürünerek ortasına oturdum.

Eğildik, dudaklarımız buluştu. Ne kadar öpüşürsek öpüşelim, daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Güçlü kolları vücudumu sardı, elleri sırtımı ovuşturdu ve kalçalarımı kavrayıp sıktı.

"Sen benimsin Auryn. Tamamen benimsin."

"Sonsuza kadar." Burnumun ucunu ona dokundurdum ve o da kıkırdadı. Sonra beni kavradı, dudaklarını dudaklarıma öyle bir yapıştırdı ki, zaten üstünde yatmıyor olsaydım ayaklarım yerden kesilecekti.

"Çimdikle beni," dedim.

"Ne? Bunu neden yapayım ki aşkım?" Kaşları çatıldı.

Güldüm. "Bu insanların kullandığı bir konuşma şekli. Rüya görmediğimden emin olmak için. Bu da

gerçek. *Sen gerçeksin.*"

Bana ne kadar gerçek ve hazır olduğunu göstererek kıpırdandı. Vücudumu kaldırdım ve onu kendime doğru yönlendirdim. Yavaşça oturdum ve devasa aletin beni bir kez daha doldurmasına izin verdim. Kaşlarını kaldırdı.

"Oh."

Gülümsedim ve kontrol bendeyken yavaşça onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettim. Öne doğru eğilerek, pelvisimi sallarken dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Öpüşmelerimiz tutkuyla yanıyordu, amansız, söndürülemez. Gerçekten, bunu her zaman yapabilirdim. Onunla sevişmek dünyadaki en sevdiğim şey haline gelmişti. Biz birbirimizin tadını çıkarırken, her küçük inlemenin, dokunuşun, enerji boşalmasının tadını çıkarırken dünyanın geri kalanı bekleyebilirdi.

"Seni seviyorum, Vrakius. Bu kadar çabuk, bu kadar derinden aşık olmanın mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim." Öne doğru eğilip klitorisime sürtünmesine izin verirken inledim.

"Güçlü bir kader. İnsanların kaderi eşleri olsaydı bu kadar çabuk olurdu. Sen benimsin, şüphesiz." Hızlıca nefes aldı, elleri kalçalarımı kavradı ve hareket etmeme yardım etti.

"İnsanlar bunu deneyimliyor. Sadece çok sık değil. Ama bu, bu kader olayı. Bu DNA olayı, vay canına.

Ne kadar harika."

Birden vücudum patladı. Sırtım kamburlaşarak onun içine gömüldüm. Bana yardım etti, elleriyle kalçalarımı kavradı ve beni tatmin etmek için hareket ettirdi. Vrakius inledi ve öne doğru atıldı, kalçaları benimkilerle birlikte hareket ederek beni doldurdu. Zevk üzerimize öyle bir çöktü ki neredeyse bayılacaktım. Bana tutunmasaydı düşüp bayılacaktım.

Göğsüne uzandım, siki hâlâ içimdeydi. Kolları sırtıma dolanmış, beni okşuyordu.

"Seni seviyorum, dostum."

Baş dönmesi geçtikten sonra yüzümü kaldırdım. "Ben de seni seviyorum." Dudaklarımız tekrar buluştu.

Yanına yuvarlanarak kıvrıldım, derin bir uyuşukluk ve mutluluk içindeydim. Birbirimizin kollarına sarılarak uykuya daldık ve güneş gökyüzünde yükseldikten sonra uyandık.

Bir sıçrayışla ayağa kalktı. "Bir çiftçi gün boyu uyuyamaz." Ona doğru uzandım. "Sana yardım edecek bir çiftlik işçisi yok mu?"

"Tabii ki."

"O zaman benimle eve yeni geldiğini anlıyor. Hâlâ *balayındayız.*" Doğrudum ve sırtını okşadım.

Bana döndü ve beni güçlü kollarının arasına aldı. "Haklısın."

"Bundan sonra birlikte çalışacağız." Hayatım boyunca bu işin içindeydim ve çiftlik sahibi olmakla ilgili öğrenilecek her şeyi öğrenmeyi amaçlıyordum. Büyüdüğüm harap şehirden çok farklıydı.

Bölüm 11

Vrakius

Auryn bütün işleri öğrenerek çiftliğe ayak uydurdu. Her gün güneş doğarken benimle birlikte uyanıyordu. Birlikte yemekler pişiriyor, çiftliğe bakıyor ve her gece aşkımızla mest olmuş bir şekilde yatağa giriyorduk.

Bu sabah uyumuştı ve onu derin gibi görünen uykusundan uyandırmaya yüreğim el vermedi. Bunun yerine, aromasının onu cezbedeceğini umarak boarius şeritleri ve yumurta pişirdim. Mutfakta görünmeyince yatak odasına girdim ve yatağı boş buldum. Öğürme sesi banyodan geliyordu.

"Aşkım, hasta mısın?" Kapıyı çalmadan içeri girdim.

Başını kaldırdı, yüzü terliyordu. "Bana ıslak bir bez verin lütfen."

"Solgunsun. Yatağa dönmende ısrar ediyorum. Sana içecek bir şeyler getireyim." Bezi ıslattım ve ona verdim.

Auryn ayağa kalktı ve gülümsemeyi başardı. "Açlıktan ölüyorum."

Onu kapıdan çıkarken takip ettiğimde ağzım açık kaldı. Birkaç saniye içinde korkunç derecede hastayken aç hale gelmişti.

"Bu çok iyi. Vay canına. Kahveniz var mı? Gerçek kahve? Doğuda kahve nadir bulunurdu. Alabilir miyim?" Auryn hiç mantıklı konuşmuyordu. Çok neşeliydi ve her şey yemekle ilgiliydi.

"Kahve bize güneyden geldi. Oradaki insanlar yetiştiriyor. Oradaki uzaylılar bizimle sığır ticareti yapıyor." Bu saçmalığa güldüm.

"Mmmm." Geğirdi ve kaşlarını çatarken karnını ovuşturarak arkasına yaslandı.

Kolunu tuttum. "İyi misin? Hastaydın, sonra açlıktan ölmüş gibi yemek yedin ve şimdi yine mi hastasın?"

Gözleri yaşlarla dolarken başını salladı. Aynı anda gülmeye başladı. "Vrakius, sanırım hamile olabilirim. Evlendiğimizden beri bir buçuk aydır birlikteyiz ve aylık regl dönemim olmadı. Olabileceğini biliyorum ama ben mi? Ben bir eşim ve şimdi de bir anneyim. Bir buçukluk minotorun annesi. Vahşi!"

Şaşırmıştım. Yanında diz çöktüm ve kollarımı ona doladım. Bana döndü ve başını omzuma gömdü. "İstediğimiz şey bu, hatırladın mı?" Elimle saçlarını sırtından aşağıya doğru düzelttim.

Auryn geri çekilerek ağlamaklı gözlerini benimkilere kilitledi. "Özür dilerim Vrakius. Sanırım hormonlar yüzünden. Son birkaç ayda benim için çok şey değişti. Bu, yaşamak için balıklama atladığım yepyeni bir hayat oldu. Ve şimdi bu. Bu onu pekiştiriyor. Candace ve Huntagar'ı ziyaret edebilir miyiz? Bunu üç kez yaptı ve nereye gideceğim ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Vogan çiftliğine bir ziyaret yapabiliriz. Bu bölgede ebeler var ve bazı eşler onları kullanıyor. Eminim yakınımızda bir tane bulabiliriz."

Endişe çizgileri alnını doldurdu. "Ya tıbbi yardıma ihtiyacım olursa?"

"Yakınlarda hem minotor şifacıların hem de insan doktor ve hemşirelerin bulunduğu tıbbi tesisler var. Merak etmeyin, size ve ufaklığımıza çok iyi bakacağım."

Candace geldiğimiz anda dışarı koştu ve kollarını eşime doladı. Auryn'in ona karşı bu kadar anlayışlı olduğunu görünce kalbim mutlulukla kabardı. Onun böyle iyi bir insan arkadaşına ihtiyacı olduğunu fark ettim.

"İçeri gelin. Bazı testlerim var," dedi Candace elinde testlerden birini gösterirken. Auryn endişeyle bana baktı. "Benimle gel. Bu senin de zamanın."

Banyoda testi yaptı ve çubuğu tezgâhın üzerine koydu. Söz verilen süre bir dakikaydı.

Sonuçlar. İzlemek istemedim ve onu kollarıma aldım.

"Aşkım, o ubuğın üzerinde ne görürsek görelim, hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Tek istediğim senin yanımda olman."

Başını salladı. "Çocuklar da bunun üzerine bir hediye olur."

Arkamızı döndük ve teste baktık. Sonuç penceresinde büyük bir artı işareti vardı. Artık tahmin yürütmeye gerek yoktu.

"Aman Tanrım! Vrakius! Anne baba olacağız!"

Kıkırdadım ve ona sarıldım. "Ben de öyle düşünmüştüm zaten."

Ziyaretin geri kalanı hamilelik sırasında, doğum sırasında ve doğum sırasında nelerle karşılaşılacağıyla ilgiliydi. Huntagar kaşlarını kaldırdı ve onu dışarıda takip etmemi ve iki kadını baş döndürücü konuşmalarıyla baş başa bırakmamı işaret etti.

"Tebrikler! Sadece bir tavsiye. İnsan kadınlar bu dönemde çok duygusal olurlar." "Hormonlar."

Başımı salladım ve gülüştük. "Ben zaten bunu yaşıyorum."

Elini omzuma koydu. "Sadece onunla birlikte git. Orada ol, ona sık sık sarıl, ona arzuladığı şeyleri ver ve istediği zaman ağlamasına ve gülmesine izin ver."

"Ben bunun için doğmuşum," dedim hiç tahmin etmediğim kadar inançla. "O benim kader arkadaşım ve şimdi bir bebek yaptık. Bu benim işim, onun hem kocası hem de babası olmak."

"Gelecek bahar Tariat'a bir gezi planlıyoruz. Sen, karın ve yeni bebeğiniz de bizimle gelebilirsiniz."

"Bir kış bebeği. Evet, bu mantıklı. Teklifiniz için teşekkür ederim. Auryn'le bu konuyu konuşacağım. Eminim orayı görmeyi çok isterdi ama kadınlarımız ve çocuklarımız için oraya gitmek güvenli mi?"

"Mükemmel. Kardeşim Hagan, karısını ve oğlunu birçok kez götürdü. Ve ilk seyahatinde oğulları iki haftalıktı." Böyle şeyler hakkında konuşabileceğim başka bir minotorun olması güzeldi. Huntagar ile düşüncelerimi paylaşabilmek beni memnun etti.

Günler sonra çiftliğin yakınlarında bir ebe gördük. Bethany'nin minotor kocası Jute'dan iki çocuğu vardı.

"Son derece sağlıklı. Bebek Ocak ayında doğacak, sonlara doğru. Ve duyabildiğim kadarıyla içeride sadece bir tane var."

Auryn bana kocaman gözlerle baktı. "Sadece bir tane. Birden fazla olmasını hayal bile edemiyorum."

"Gördüm." Bethany'nin sarı saçları başını sallarken dalgalandı. Jute ile birlikte Bethany'ye çok benzeyen iki sarışın kızları vardı.

Auryn çok güzel bir yaratık. Çocuğumuzun benden çok ona benzemesine aldırmazdım.

"Bir çocuk odası yapmalıyız. Bebeğin ilk bir yıl bizimle olmasını istiyorum." Yatak odamızda durmuş bir köşeyi ölçüp biçiyordu.

"Neye ihtiyacımız var? Herhangi bir şey, adını siz koyun. Satın alırım ya da yaparım."

Kıkırdadı. "Ne kadar düşkün bir kocasın sen öyle? Öncelikle bir beşiğe ihtiyacımız var, bebek buraya geldiğinde onu yatırabileceğimiz bir yer. Bebek bezine ihtiyacımız var ama sanırım Bethany bana kendi bezimi nasıl yapacağımı öğretecek. Kıyafetlere ihtiyacımız olacak. Yolun yukarısındaki toplulukta bir takas pazarı var, bu yüzden ona katılabilir ve ihtiyacımız olan tüm bebek eşyalarını orada bulabiliriz. Elbette emzireceğim. Her şey yolunda gidecek." Auryn sanki kendini ikna etmek zorundaymış gibi başını salladı.

"Candace ilk bebeğin en zoru olduğunu söyledi. Bu işi öğrendikten sonra sonraki bebekler kolay olacak."

"Eğer daha fazla varsa."

Gerçekten öyle olmasını umuyordum. "Eğer daha fazla olursa. Şu anda sana ve buna şükrediyorum." Elim şişmiş karnını okşadı.

Yaz yerini güzel renkleriyle sonbahara bıraktı. Eşim hamileliğiyle birlikte çiçek açtı, karnı büyüdü. Tüm ilklerin, bebeğin hareket etmesinin, kilo almasının ve sabahları hassas midesinin sona ermesinin tadını çıkardık.

Auryn bir sabah bir kase yulaf ezmesinin üzerine ağladı.

"Ne oldu aşkım?" Huntagar'ın bilge sözlerini hatırlayarak yanına koştum.

"Çok şişmanım. Hiç bu kadar kilolu olmamıştım. Bu bebek doğduğunda muhtemelen beni çekici bulmayacaksın." Ağzına bir kaşık dolusu yulaf ezmesi koydu ve ağzında gezdirmeye başladı.

"Oh, aşkım. Seni bu halinle çok çekici bulduğumu bilmelisin. Evlendiğimizde o kadar zayıftın ki sağlığından endişe ediyordum. Kilonun seni endişelendirmesine izin verme. Ne olursa olsun seni seveceğim."

Kucağımda iç çekti. "Berbat durumdayım, ha?"

"Sen yeni bir annesin, çok güzelsin ve seni seviyorum. Her bir parçanı." "Ben de seni seviyorum Vrakius. Bugünlerde bir duygu yumağı olduğum için özür dilerim."

Onu son gören ebenin önerisiyle bebek doğana kadar sevişmeyi bıraktık.

Minotorlar insan erkeklerinden çok daha büyük olduğu için bebekler de daha büyük olur.

"Ufaklığımızla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Fazla uzun sürmez. Bethany bebeğin düştüğünü söyledi."

Bekleme ve izleme başladı. Huntagar böyle diyordu. Bebek hazır olduğunda gelecektir. Sanki bir randevu ayarlayıp bebeğin belirlenen zamanda gelmesini sağlayabilirmişiz gibi değildi. Bethany sadece bir telefon uzağımızdaydı ve bize Auryn'in güvenli ve sağlıklı bir doğum yapmaması için hiçbir neden görmediğini söyledi.

"Candace de burada olmak istiyor. Sorun olur mu?" Auryn arkasına yaslandı, şiş ayaklarını bir yastığın üzerine kaldırdı, eliyle kocaman karnını ovuşturdu.

"Burada kimi istersen benim için sorun değil. Zaten senin yanında olan kişilerin desteğini alacağını bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

Auryn giderek daha fazla yoruluyordu ve her yarım saatte bir tuvalete gitmek zorunda kalmak da ona yardımcı olmuyordu. Gecenin bir yarısı elini sırtına koyarak oturdu.

"Ouch. Bu bebeğin gelmesine çok hazırım." Ayağa kalktığı anda, bacaklarının arasından aniden yere su döküldü.

"Olamaz! Bethany'yi ara ve suyumun geldiğini söyle. Dağınıklık için çok özür dilerim." Aceleyle banyoya gitti.

Bethany ve Candace ile irtibata geçtiğim de kalbim bir geminin kalkışı gibi çılgınca atıyordu. Candace bana ne yapmam gerektiğine dair talimatlar verdikten sonra yarım saat içinde evimizde olacağını söyledi. Yatağın üzerine uygun battaniyeleri, yatağı kan ve sıvıdan korumak için battaniyeleri koydum ve elimden geldiğince eşime bakmaya devam ettim. Auryn'in doğum yapması için gerekli eşyaları bir sandıkta hazırlamıştık.

"Şu haline bak, doğuma hazırlanıyorsun." Auryn yatağın yanında durmuş, titriyordu. Kollarımla ona sarıldım. "Bethany ve Candace de yoldalar." "Ah, Vrakius, çok heyecanlıyım."

Doğrusu ben de gergindim ama onun için güçlü olmam gerekiyordu. "Her şey yoluna girecek. Bunu başarabilirsin. Her zaman yanında olacağım."

"Seni seviyorum. Bebeğimin babası olduğun için çok mutluyum." O kadar yorgundu ki konuşurken gözleri kapanıyordu.

"Ben de seni seviyorum Auryn. Dinlenebildiğın kadar dinlen. Ben buradayım."

Bölüm 12

Auryn

Doğum sadece doğumdur. Kasılmalar boyunca nefes nefese kaldım ve aralarında uyudum. Tamamen uyanık ve çok heyecanlı olacağımı düşünmüştüm. Bir bakıma öyleydim ama aynı zamanda son derece yorgundum. Hem Candace hem de Bethany bana uyuyabildiğim kadar uyumamı, asıl işin bebek doğduktan sonra başlayacağını söylediler.

On dakika kadar dinlenmem için beni odada bıraktıkları sessiz anlarda yan döndüm, karnıma sarıldım, mümkünse hamileliğin son anlarının tadını çıkardım. Dokuz uzun ay boyunca bebeğim benimleydi. Bebek doğduktan sonra onu dünyayla paylaşmak zorunda kalacağım.

Acı beni ikiye katladı, çok büyük bir basınçla bana çok sert vurdu. "Oh! OH!"

Vrakius önde, Bethany ve Candace arkada kapı açıldı. Gece yarısı ve öğleden sonraya kadar çalışmışım. Bethany beni kontrol etti.

"Gösteri zamanı millet!" Yatağın ucuna tünerken bana gülümsedi. "Şimdi, unutma Auryn, eğer ayakta durabilir ve çömelebilirsen, yerçekimi sana yardımcı olacaktır."

Yorgunluktan uyuyakalmışım. Birdenbire ayağa kalkmama yardım edecek bir enerji patlaması yaşadım. "Evet, bana yardım et." Vrakius ve Candace iki yanıma geçerek yatağa çömelmememe yardım ettiler. Yumuşak şilte neredeyse beni deviriyordu. "Yere yatmama izin ver."

Bethany hemen su geçirmez bir battaniye serdi ve Candace uzanmak istersem diye yastıkların hazırlanmasına yardım etti. Vrakius yere yatmama yardım etti ve Candace yanımdaki yerine geçti, tam o sırada büyük bir kasılma başladı.

"Evet! Bu yerçekiminin gücü. Çok iyi. İt, Auryn. İt."

Bütün gücümle ittim. Kasılmalar kısa sürede azaldı ve Vrakius'a yaslanarak rahatladım, hâlâ çömelmişim. O ve Candace olmasaydı bunu yapamazdım. Başka bir kasılma başladığında beni tuttular.

"Evet! Bir kafa görüyorum. Bir sürü kıvrıkcık saç. Aman Tanrım. Hadi Auryn, it!"

Kasılma durdu ve sonra bir tane daha geldi ve ikindim. Bebek bacaklarımın arasından kaydı ve Bethany onları yakaladı. Hemen şehvetli bir çığlık havayı doldurdu ve hepimiz ağladık ve güldük.

"Bu bir *erkek!*"

"Oh! Vrakius, bir oğlumuz oldu! Bir *oğlumuz!*"

O ve Candace beni yere, yastıkların üzerine yatırdılar. Bethany bana oğlumu uzattı. Kıvrıkcık kahverengi saçları vardı ve küçük yüzü Vrakius'a benziyordu. Yine de gözleri daha çok benimkilere benziyordu. İkimizin mükemmel bir karışımıydı.

"Kesinlikle çok güzel." Vrakius teklif ettiğimde onu kucağına aldı ve buğulu gözleriyle küçük yüzüne baktı.

"Adı ne?" Candace bize gülümseyerek telsiziyle bir fotoğraf çekti. "Dario

Tavir." Vrakius gururla açıkladı.

"Bu benim en sevdiğim isimlerden biri. Ve ilk çocuğumuza bir insan ismi vermekte ısrar etti. Bir sonrakine bir minotor ismi vereceğiz."

Candace güldü. "Benim üçümün de insan isimleri var. Minotor bölgesi insan ve minotor isimleriyle dolu."

Bethany başını salladı. "Birçoğu onları birleştiriyor."

Vrakius'a doğru uzanırken, "İlginç," dedim. O da bana sarıldı.

"Bence bebeği buraya getirmek için tüm işi yapan o olduğuna göre

ismi seçin."

"Bu çok tatlı. Siz azınlıktasınız. Bu genellikle çiftler için bir çekişme alanıdır," diye açıkladı Bethany.

Oğlumuzla birlikte evimize yerleştik. Dario evimize ışık ve hayat getirdi, kalbimizin neşesi oldu. Her anından, gece beslemelerinden ve bez değiştirmelerinden, çamaşırlardan, takas pazarına ve arkadaşlarıma, özellikle de Candace'a yaptığım ziyaretlerden keyif aldım.

"Mart ayının ilk günü Tariat'a gitmek ister misiniz?" Vrakius ciddiye.

Beslendikten sonra geçirmesini beklerken Dario'yu omzumda zıplattım. "Uzaya seyahat mi?"

"Kendi dünyamı görmek için."

Yere baktım, çiftlik ve bebekle seyahat etmenin güvenliği konusunda endişeliydim. "Bilmiyorum. Burada ne olacak? Evimizi ve çiftliğimizi seviyorum."

"Onu yetenekli çiftlik işçime bırakacağım. Bir sezon boyunca işletebilir."

"Bir sezon mu? Tüm bahar boyunca burada olmayacak mıyız?"

"Yaklaşık üç ay, evet. Oraya gitmek ve sonra geri dönmek biraz zaman alıyor. Hızlı bir yolculuk değil.

Ve bu FTL ve solucan deliği sıçramaları ile. En iyi haberi bilmek ister misiniz?" "Ne?"

Bir aşağı bir yukarı zıpladım.

"Huntagar, Candace ve çocuklarıyla birlikte seyahat edeceğiz!"

Ciyakladım. "Evet! O zaman gidelim! Vay canına, yanıma ne alacağım?" "Candace ile konuş. Bu yolculuğu daha önce yapmışlar."

Geçtiğimiz yıl başıma pek çok heyecan verici şey geldi ve şimdi de uzaya bir yolculuk! Vrakius'la evlenmek ve tatlı Dario'ya sahip olmak dışında yaptığım her şeyi geride bıraktı. Doğudaki aileme yazdım ve fotoğraflar gönderdim. Oğlumuzu aynı gezegende ve aynı kara parçasında yaşayan büyükanne ve büyükbabasıyla tanıştırmamanın ne kadar imkânsız görüldüğünü düşünerek üzgün bir şekilde yere baktım.

"Önce ailemi görmeye ne dersin? Benimkine ulaşmak daha kolay. Sonra da gidebiliriz." "Tariat'a gideceğiz ve söz veriyorum döndüğümüzde de gideceğiz."

"Sadece uzayda ve solucan delikleri aracılığıyla ışıktan daha hızlı seyahat etmenin riskleri olabilir. Bu uzun bir yol. Gitmeden önce aileme Dario'yu göstermeyi çok isterim. Mekikle gidebiliriz."

Bir an için bana baktı. Bir an için hayır diyeceğini sandım. Ama onun yerine parlak bir şekilde gülümsedi. "Tamam. Senin için her şeyi yaparım, aşkım."

Vrakius bana verdiği sözleri her zaman yerine getirdi. Bir hafta içinde bir mekikle havalandık ve doğup büyüdüğüm şehrin yakınlarına indik.

"Bak Dario, bu senin mirasının bir parçası." Daha yedi haftalıktı. Kocaman gözleriyle çevremizi inceliyordu. O kadar çabuk ayrıldık ki aileme haber verecek zamanım olmadı. Bir telsizleri yoktu ve iletişim kurmanın tek yolu eski moda mektuplardı.

Şehre doğru ilerlemek beni zamanda geriye götürdü. Geçtiğimiz yıl hayatımda çok şey değişmişti. Ve işte başlangıcıma geri dönmüştüm.

"Vay canına." Vrakius insanların yaşadığı harap binaları tarif edecek kelime bulamıyordu. Kötü olduğunu biliyordu ama bu onu şok etmişti.

Apartmana dönüştürülmüş eski kütüphanenin önüne geldiğimizde, "Burası biziz," dedim. Girişin dışında eski taş gargoyl heykelleri vardı. Garip olan şey, gargoylelerin gerçek olması ve gezegenimizde uzaylı olarak yaşamalarıydı. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama

minotorlar ve diğ er varlıklarla birlikte Alia Terra'da olduklarını biliyordum.

Kapıyı annem açtı. Yaşlı ve yıpranmış görünüyordu. Gözleri bir an için kırıştı.

beni tanımıyor gibiydi. "Anne!

Benim, Auryn!"

"Oh, tatlım. Tabii ki öyle. Lütfen, içeri gel. Yeni aileni buraya mı getirdin?" Sanki kötü bir şey yapmışım gibi gözleri büyüdü.

"Evet. Sizinle tanışmak istedi. Biz de sizin torununuzla tanışmanızı istedik."

"Auryn! Benim tüylü tavşanım! Bu gerçekten sensin!" Agnes kollarıma atladı, en küçük kız kardeşim her zaman hayat doluydu.

"Dario ile tanışın, yeğeniniz."

"Vay canına. Şimdiden. Ve bu da Bay Minotaur. Kardeşi var mı?"

"Her zaman benim Agnes'im, her zaman çapkın." Saçlarını karıştırdım.

"Chelsea üç ay önce bizi terk etti. Bir ayı değiştirenle evlendi ve batıya taşındı."

"Ciddi misin? Bir *ay* *değiştirici* mi?" Bu noktada her şeyi duymuştum.

"Merhaba, ben Vrakius. *Minotor*."

Güldüm. "Çok özür dilerim. Evet, bu benim harika kocam ve bebeğimin babası, Vrakius Tarvir."

Annem küçük Dario'yla birlikte oturdu, Dario hâlâ o kadar küçüktü ki annemin kollarına sokuldu. Etrafıma bakındım.

"Babam nerede?"

Anne ve Agnes hızla birbirlerine baktılar. "Dışarıda yiyecek arıyor." Annenin omuzları çöktü.

"Yiyecek getirdik. Vrakius." Kocam çantalarından birini açtı ve oturma odasının zeminine bıraktı.

Agnes sanki günlerce aç kalmış gibi hızla eğildi.

"*Mmmf*. Ne oldu?"

"Agnes, ağzın doluyken konuşma." Annesi onu uyardı ama hemen uzanıp paketlerden birini aldı ve açtı.

"Boarius kurutulmuş eti. Vrakius'un ana gezegeni Tariat'tan gelen et."

Kapı açıldı ve babam kolları poşetlerle dolu olarak içeri girdi.

"Bakın kim gelmiş. Auryn, ilk çocuğum. Peki bu kim?"

Güldüm, babama sarıldım ve gururla ona bebeğimi gösterdim. "Bu senin torunun Dario. Bu da Vrakius, kocam."

Babam eve döndüğünde harika bir ziyaret oldu. O günün ilerleyen saatlerinde ayrılırken de içimi büyük bir burukluk kapladı. Bunca zaman boyunca aileme yazdığım mektupları teslim etmediklerini biliyordum.

En kısa zamanda geri döneceğimize dair söz vererek ayrıldık. Onlara önümüzdeki seyahat sezonundan bahsetmedim, bu onları sadece endişelendirirdi. Servis bizi çiftliğe geri götürdü. Tariat'a yolculuk benim için ömür boyu sürecek bir macera olacaktı.

"Umarım Agnes ona benim bulduğum gibi bir minotor bulabilir. O her zaman sizin türünüze düşkün olmuştur. Maçla ilgili mektubu aldığımda çok kıskanmıştı."

Vrakius oğlumuzu kaldırdı. Dario babasının yüzüne gülümsedi. O kadar değerliydi ki.

Huntagar ve Candace ile bizi Alia Terra yörüngesindeki gemiye götürecek olan mekikte buluştuk. Hayatımızın yolculuğu bizi bekliyordu. Arkadaşlarımla ve galaksideki en sevdiğim iki varlıkla, Vrakius ve oğlumla birlikte bir uzay gemisinde yıldızlara doğru yola çıktık.

Temmuz ayında Alia Terra'ya geri döndüğümüzde damarlarımda zerre kadar pişmanlık akmıyordu. Ana gemideki bir sorun nedeniyle biraz daha uzun sürdü. Ancak sağ salim geri dönmeyi başardık. Küçük

Dario bu noktada oturmayı ve hatta ayakta durmayı denemeye başlamıştı. Çoğu insan bebeğinden biraz daha ileriydi. Damarlarındaki minotor kanı güçlüydü.

Vrakius'un küçük kardeşi Vozak'ı geri getirdik. Alia Terra'ya çiftliğe yardım etmek ve bir eşleşme bulma umuduyla kanını DNA Kaydı'na koymak için geldi. Elimde değil ama içten içe eşleşecek kişinin kız kardeşim Agnes olmasını umuyorum. Bu harika bir şey olmaz mıydı?

Eden Ember

Eden Ember tutkusunu bilimkurgu romantizmi yazmakta buldu. Günlerini ya klavye başında ya da yeni hikâyeler hayal ederek geçiriyor. Aktif hayal gücü asla durmuyor ve kitaplarında mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyor.

Eden Ember'in özel okuyucu listesine katılın

- Yeni Kitaplar, Sıcak Satışlar ve Ücretsiz Hediyeler
- Eden'in okuyucu çekilişleri
- Yaklaşan romanlara ÖZEL ön bakışlar
- Kapaklara ilk bakış
- [Eden](#) Kimleri Tavsiye Ediyor (Bana biraz SCI FI

Romantizmini Sevin!) EdenEmber.com

[Eden Ember'ı FaceBook'ta Takip](#)

[Edin Eden Ember'ı Amazon'da](#)

[Takip Edin Eden Ember'ı](#)

[BookBub'da Takip Edin](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.